

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Özelleştirme saldırısı ve sendika bürokratlarının “vatan-millet” söylemi!

Milliyetçilik ve dinsel gericilik, sınıf farklılıklarının üzerini örtmek için egemenlerin kullandığı en işlevsel araçlardan biridir. Bu zehir ile sınıf kardeşi olması gerekenler birbirlerine düşman edilebilmekte, sermaye ile emek arasındaki uzlaşmaz karşıtlık millilik kisvesiyle unutturulabilmektedir. Bugüne kadarki özelleştirme süreçlerinde bu söylemlerle bilinçleri dumura uğratılmış işçiler bir kez daha bu gerici saldırıyla yüz yüzedir.

İşsizlik, güvencesizlik gibi tüm olumsuz sonuçları ile birlikte, özelleştirilen Telekom, SEKA, Tekel, Tüpraş, şeker fabrikaları gibi

örnekler işçilerin hafızalarında. Özelleştirmeler her dönemde sınıfın tepkilerine konu olmuştur. İşçi hareketinin yakın tarihinin büyük bölümü özelleştirme karşıtı mücadelelerdir. Ancak sendikal bürokrasinin özel yönlendirmeleriyle saldırının sınıfsal özü karartılarak işçilerin bilinçleri çarpıtılmıştır. Çok yönlü bir gerici kuşatma altındaki işçiler bağımsız sınıf çıkarlarına dayalı bir bilinçten uzak olduğu için, bu gerici propaganda karşılık bulabilmektedir. Özelleştirmelere karşı çıkılırken, söz konusu yerlerin yabancılara satılacak olması öne çıkarılmaktadır.

S.6

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 04
25 Ocak 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Seçimler ve yalanlar

Düzenin seçim oyununu bozalım!
Çözüm devrimde; kurtuluş sosyalizmde!
Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu
BDSP

Düzen cephesinin başlıca gündemini oluşturan yerel seçimler, şimdiden seçim hileleriyle manşetleri kaplıyor. İlk düzen partilerinin sancılı ittifak hamleleri ön plandaydı. Ardından ittifak oluşturanların kendi aralarındaki rant pazarlıklarına sıra geldi. Paralel olarak adaylar/adaylıklar üzerinden yaşanan çekişmeler sahne aldı. Elbette arada kitleler nazarında artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış vaatler de sıralandı. Fakat gelinen son aşamada seçim hileleri bütün bunları gölgede bırakmış bulunuyor. Var olmayan katlarda, harabelerde, hatta ahırlarda yığma seçmen mi dersiniz, aynı dairede ikamet eden 30'lu-40'lı kalabalıklar mı, güya kayıtlardan düşülmemiş 160'lı yaşlarda hayalet seçmenler mi, ne ararsanız var. Rezalet, aklın sınırlarını zorlayacak boyutta.

Emperyalizme çok yönlü uşaklık!

Türk devletinin özellikle Ortadoğu'da emperyalizmin vurucu gücü olarak hareket etmesi, onun değişmeyen davranış çizgisidir.

Suriye'de yıkım, “yeniden imar” ve kapitalizm

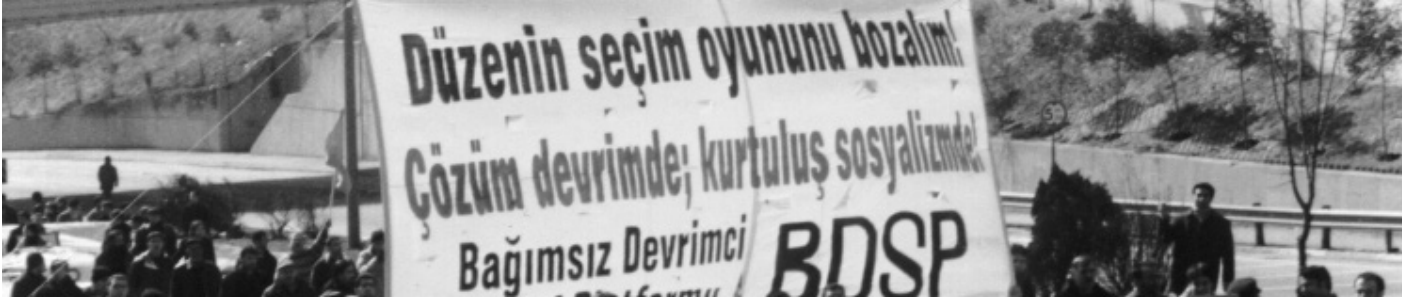
İkin çatışma, savaş ve yıkımdan kâr sağlayan şirketler, şimdi ihalelerden elde edilecek kârdan pay almak için kıran kırana bir rekabet içindeler.

Devlet kurumlarının gözü önünde işleniyor!

Kadınlar “devlet korumasına” rağmen öldürülmekte, katiller yargı korumasına alınmaktadır. Davalarda katillere tahrik indirimleri yapılmaktadır.

Seçimler ve yalanlar

Düzen cephesinin başlıca gündemini oluşturan yerel seçimler, şimdiden seçim hileleriyle manşetleri kaplıyor. İlk düzen partilerinin sancılı ittifak hamleleri ön plandaydı. Ardından ittifak oluşturanların kendi aralarındaki rant pazarlıklarına sıra geldi. Paralel olarak adaylar/adaylıklar üzerinden yaşanan çekişmeler sahne aldı. Elbette arada kitleler nazarında artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış vaatler de sıralandı. Fakat geline son aşamada seçim hileleri bütün bunları gölgede bırakmış bulunuyor. Var olmayan katlarda, harabelerde, hatta ahırlarda yığma seçmen mi dersiniz, aynı dairede ikamet eden 30'lu-40'lu kalabalıklar mı, güya kayıtlardan düşülmemiş 160'lı yaşlarda hayalet seçmenler mi, ne ararsanız var. Rezalet, aklın sınırlarını zorlayacak boyutta.

TOPLUMU ÇÜRÜTME VE RIZA SİYASETİ

İlk bakışta bu tablonun ortaya çıkarması ve gündemi kaplaması düzen muhalefetine mahareti sayılabilir. Gerçekten böyle olup olmadığını anlamak için AKP-Tayyip Erdoğan iktidarının son dönemde iyice belirginleşen yönetim ya da siyaset tarzına bakmak gerekiyor.

AKP şefi Erdoğan ve bilcümle avanelerinin yalanlar savururken artık hiç sınır tanımamaları sebepsiz değil. Keza kendi icraatlarının ve günahlarının vebalini dahi nefret diliyle ötekileştirdikleri düzen muhalefetine, üstelik inanılmaz bir pişkinlik ve arsızlıkla havale etmelerinin bir siyasi mantığı var. Bu kadarla bitmiyor, düzenin tüm kurum ve işleyişini göstere göstere, hem de hiç kaygı taşımaksızın paçavraya çevirmeleri de aynı sebebe dayanıyor. Özetle bu, toplumu dikey olarak kutuplaştırmayı başaran ve bunun üzerinden alabildiğine alıklaştırdı-

ğı belirli bir seçmen kitlesinin desteğini güvenceye aldığını düşünen AKP-Erdoğan iktidarının, tüm değerlerin içini boşaltarak, toplumsal çürümeyi bir kademe daha ileriye sıçratarak ayakta kalma politikasıdır.

Şüphesiz hiç utanmadan, pişkince yalanlar yağdırmak Tayyip Erdoğan'ın bugüne kadarki seçim süreçlerinde başvurduğu yöntemlerin başında geliyordu ve hep de işine yaradı. Fakat 15 Temmuz darbe girişimi sonrasındaki süreç, bunun sınırsız olarak kullanılabilecek bir yöntem olabileceğini gösterdi. Fethullahçı çeteyi uzun yıllara dayalı suç ortaklığının hesabı orta yerde duruyorken, kendinden olmayan düzen güçlerini Fethullahçılık cenderesine hapsetmeyi başarması ona bu özgüveni sağladı. "İstedikim kadar okkalı yalanlar savurayım, benim milletim bana yeter!" Aynı anlayışın bir devamı olarak düzen kurumlarının ve işleyişinin paspasa çevrilmesi de adım adım pervasızca yapılmaya başlandı ve OHAL süreciyle pekişti.

Şimdi belediye başkanlığına aday gösterilen Meclis Başkanı Binali Yıldırım'ın anayasanın açık hükmüne rağmen istifa etmemesi, Tayyip Erdoğan'ın sözünü anayasa hükmünden yeğ tutması, AKP-Erdoğan diktatörlüğünün bu yeni dönemine damga vuran siyaset anlayışının en çarpıcı örneklerinden birini oluşturuyor. Binali Yıldırım "bizim Binali" olduğu için değil, Erdoğan-AKP iktidarının son dönemde temel çizgiye dönüş-türdüğü çürütme ve kokuşturma; her tür hukuksuzluğa, ahlaksızlığa, yalana, hileye razı etme anlayışının bir gereği olarak milyonların karşısına çıkıp, "Seçim çalışması siyasal bir faaliyet değildir" diyebiliyor.

Seçim hilelerinde artık hiçbir ölçü ve sınır kalmaması, düzenin seçim gibi te-

mel bir işleyişinin bile hiç olmadığı kadar paçavraya çevrilmesi, Hitler'e rahmet okutan türden bir dikta düzenini kanıksatma politikasının ürünüdür. Sözde muhalefet cephesinde tüm bağırs çağırışa rağmen son kertede hep de bir onay çıkmaktadır nasılsa. Ki başta ana muhalefet partisi olmak üzere tüm düzen partileri Tayyip Erdoğan tarafından belirlenen gündemler ve çizilen sınırlarda kalarak onu geniş toplum kesimleri nezdinde meşrulaştırmak dışında bir muhalefet de yapıyor değiller zaten.

ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİ KARŞI SINF MÜCADELESİ

Artık kesif kokular yayan bu çürüme-yozlaşma atmosferinde Erdoğan-AKP iktidarının işi yine de kolay değil. Düne kadar sağa sola "Eyyy..." diye parmak sallayıp yandaş coşturan AKP şefinin, belki tarihin en büyük aşağılamalarından biri (Trump'ın mahvederiz twiti) karşısında kuyruğu kısması, şimdilik "yerli ve milli" hamasetiyle sersemletilmiş yığınlarca sorgulanmıyor olabilir. Fakat bu son gelişme, AKP şefinin, Trump'ın Suriye'den çekilme açıklamasını kendi hanesine kaydetme ve savaş çığırkanlığı eşliğinde seçim propagandası olarak kullanma koşullarını büyük oranda ortadan kaldırdı. Son olarak Putin'in huzuruna çıkıp buradan da umduğunu bulamayışı, savaş çığırkanlığından oy devşirme hesaplarını tümünden boşa çıkarmış oldu. Bunlardan daha önemlisi, AKP-Erdoğan iktidarının Trump'ın söz konusu aşağılamasını "Ben ve arkadaşlarım üzüntüyle karşıladık" zavallılığıyla savuşturmasının, yaşadığı sıkışmanın bir itirafı olduğu da gözlerden kaçmamıştır.

Bu sıkışmanın ana eksenini AKP'nin 16 yılı aşkın süre boyunca sürdürdüğü

yağma, talan, hırsızlık ekonomisinin iflası oluşturuyor. Nitekim bugün düzen cephesinin yalan ve hilelerle öne çıkarılan seçim gündemine rağmen, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun büyük bir kesiminin başlıca sorunu ekonominin perişan halidir. (Piar tarafından yapılan son araştırmada, Türkiye'nin en önemli sorunları sıralamasında ilk iki sırayı ekonomi ve işsizliğin alması tesadüf olmasa gerek.) Bu açıdan gerici iktidar için deniz gerçekten tükenmiştir. Paraların "sıcak sıcak" aktığı zamanlar geride kalmış bulunuyor. Dünya kapitalizminin küresel ekonomik krizin yeni bir yıkıcı dalgasına hazırlandığı bir dönemde, Erdoğan-AKP iktidarının çökmüş olan ekonomiye bir nebze nefes aldırarak olanaklar bulması kolay olmayacaktır.

Şüphesiz 2019 yılına girilirken seçim yatırımı çerçevesinde işçi ve emekçilerin ağzına bir parmak bal çalınabildi. Örneğin elektrik ve doğalgazda göstermelik indirim (%10), asgari ücretin 2 bin lira seviyesine çıkarılması, doğalgaza seçim dönemi boyunca zam yapılmaması gibi göz boyayıcı hamleler yapıldı. Ne var ki krizin ağır faturası gerçek yaşama damga vurmaya devam ediyor. Örneğin sanayi üretiminde yaşanan küçülmeye (Ekim 2018 itibarıyla %5,7), kayıtlı işsiz sayısında sürekli artış (yaklaşık 3 milyon 300 bin) eşlik ediyor. Keza sermaye iktidarının söz konusu yalandan "iyileştirmeler"inin emekçilerin sofrasını yakan enflasyon ve temel tüketim ürünlerinin fahiş fiyatları karşısında bir hükmü kalmıyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler, bunları henüz kritik bir önem atfedilen bir seçim öncesinde yaşadıklarını unutmamalıdır. Seçimlerin ardı daha beter saldırılar, daha ağır faturalar, daha koyu bir karanlıktan başka bir şey değildir. Dolayısıyla AKP-Erdoğan düzeninin karanlığında çürüme ve yozlaşmanın batağına saplanmamış onurlu her işçi ve emekçinin önünde, kendisinin değilse bile çocuklarının geleceği için sınıfın fiili-meşru mücadelesini ve direnişini yükseltmekten başka bir seçenek yoktur.

Bu açık gerçeğe rağmen, AKP-Tayyip Erdoğan diktası altında artık tümünden yalanlarla sürdürülen seçim hayallerine kapılanlar bir kez daha yıkılmış hayalleriyle baş başa kalacaklardır. Bunun da ötesine geçip din istismarcısı gerici iktidarı destekleyenler ise hem gericiğin toplumu çürütme politikasına güç vermiş hem de kendilerine reva görülen en aşağılık köleliği onaylamış olacaklardır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/04 * 25 Ocak 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Emperyalizme çok yönlü uşaklık!

A. Engin Yılmaz

Türk devletinin özellikle Ortadoğu'da emperyalizmin vurucu gücü olarak hareket etmesi, onun değişmeyen davranış çizgisidir. Bu, dinsel gericiliğin odağı olan AKP iktidarı altında en saldırgan biçimini almıştır. Bir Amerika projesi olarak iktidara gelen ve elde ettiği bugünkü konumunu özellikle ABD emperyalizmine borçlu olan AKP iktidarı, emperyalizm hesabına teşeronluk yapmaya hazır olduğunu sayısız gelişme üzerinden pratikte göstermiştir.

Emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği ve bunun ön cephesinin Ortadoğu olduğu bugünün koşullarında, işbirlikçi Türk devleti emperyalizmin hizmetinde yeni roller üstlenmiştir ve üstlenmektedir. Libya ve Suriye'de emperyalist plan ve politikaların doğrultusunda bölge halklarına karşı her türlü kirli ve kanlı girişimlerde bulunarak, siyasal ve ekonomik çıkar peşinde de koşturmaktadır. "Büyük bölge gücü" olma iddiasıyla yayılcı emeller beslemekte, komşu ülkelerin yerle bir edilmesinde kudurganca davranmaktadır.

Fakat gelinen yerde "yeni Osmanlıcılık" hevesleri kursağında kalmış, izlediği politikalar iflas etmiş, sinsi planları boşa çıkmıştır. Emperyalistler arasındaki çelişkilerden yararlanmak adına ABD ve Rusya'ya büyük rüşvetler eşliğinde dalkavukluklar yaparak, utançların en rezilini yaşamaktadır. Suudi Arabistan ve Katar ile birlikte Suriye'deki savaşta taşeronluk rolü üstlenen AKP iktidarı, büyük hayallerle emperyalizme ve siyonizme uşaklığının ödülünü alacağını umsa da, sonuç gözler önündedir.

Suriye'de batağa saplanmış bulunan AKP, bölge politikasını Kürt sorunu üzerinden şekillendirmek yolunu tuttukça daha da batıyor. Bu konuda da ABD ve Rusya'nın kapılarını açındırıyor ve bu iki gücün önünde diz çökmek zorunda kalıyor. Zira büyük emperyalist güçlerin karşı karşıya gelmiş bulunduğu Ortadoğu'da, Türk sermaye devletinin kendi bağımsız iradesi ve tercihi ile herhangi bir adım atma şansı bulunmuyor. Bu nedenle onlardan birine yamanarak ve taşeronluğa soyunarak kırıntılar elde etmek ve çıkış yolu bulmak için çırpınıyor. Zaman zaman ABD ile yaşanan gerilimlere rağmen Türk devletinin yaslanacağı güç, ABD ve batı emperyalizminden başkası olamaz. Bu

da onu ABD'nin Kürt politikasını gözetmek zorunda bırakıyor.

Trump'ın Suriye'den çekileceğini açıklaması ve "İŞİD'le mücadele"nin Türk devleti tarafından üstleneceğini duyurması, AKP tarafından bir imkana dönüştürülmek istendi. Çekilme kararı Erdoğan tarafından boş böbürlenmelere konu edilmiş ve ABD'yi çekilmeye kendisinin ikna ettiğini açıklamıştı. Erdoğan ve çetesi bunu bir "zafer" olarak sunarken, Rojava'ya yönelik işgalci niyetlerini tekrarlayıp duruyordu. Ama efendilerin izni olmadan bunu yapmak şansına sahip değildi, kuyruğunu kısmak durumunda kaldı.

İzleyen süreçte, "iki tarafın da kendisini rahat hissetmesini sağlayacak güvence ve protokoller yapmak" ve "güvenli bölge" oluşturmak gibi tartışma ve gerilimler, ABD'nin, Türk devletini ve Kürtleri kendi stratejik hesapları doğrultusunda aynı safta mevzilendirmek gibi gerçekleşmesi güç görünen planlar peşinde koştuğunu gösteriyor.

Bu arada, bir dizi tatsız gelişmenin "tatlı"ya bağlanması için ekonomik alan başta olmak üzere bazı adımlar atıldı. Türkiye yaşadığı sıkışmışlıktan kurtulmak için bir kez daha umudunu ABD'ye bağlamış ve ondan olumlu sinyaller almış görünüyor. Ama bunun AKP iktidarı için, özellikle izlediği Kürt politikası üzerinden, belli bedelleri olması da kaçınılmaz görünüyor.

"TÜRKİYE-ABD İLİŞKİLERİNİ TİCARET DENGLEDİ"

Erdoğan ile Trump 14 Ocak'ta bir telefon görüşmesi yaptılar. İkili ilişkiler ile Suriye'deki gelişmelerin yanı sıra ekonomik ilişkilerin de değerlendirildiği ve bunun ileri düzeye yükseltilmesi hususunda an-

laşma sağlandığı açıklandı. Trump Twitter hesabından, "ABD ile Türkiye arasındaki ekonomik gelişme hakkında konuştuk. Burada gerçekten genişleme için büyük bir potansiyel var" açıklamasıyla bunu doğruladı.

Bu gelişmelerden hareketle, Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu (DEİK) ve Türkiye-ABD İş Konseyi (TAİK) Başkanı Mehmet Ali Yalçındağ, 2019 yılında Türk-Amerikan ilişkilerinde siyasi ve ekonomik olarak hızlı ve umutlu bir başlangıç yapıldığını dile getirdi.

Erdoğan'ın öngördüğü "ABD ile 75 milyar dolarlık ticaret hacmi" hedefini hatırlatan Yalçındağ, bu potansiyelin gerçekleşmesi için "tek tek şirketlerimize ve TAİK gibi kuruluşlara büyük sorumluluk düşüyor" dedi. Türkiye'nin güvenli bir yatırım merkezi olduğunu, ABD'li firmaların 2019'da Türkiye'de ciddi yatırımlarda bulunacağını ve Türkiye'nin ABD'ye ihracatının artacağını iddia etti. Türkiye ve ABD arasındaki ticari ilişkilerin, yaşanan gerilimlere rağmen istikrarlı bir seyir izlediği de ileri sürülüyor.

ABD Ticaret Odası ABD-Türkiye İş Konseyi İcra Direktörü Jennifer Miel de, ABD ile Türkiye arasındaki ticaretin, ikili ilişkilerde dengeleyici bir güç olmaya devam ettiğini dile getirdi. Türkiye'nin 1,5 trilyon dolarlık F-35 programının bir tedarikçisi olduğunu söyleyen Miel, "ABD Ticaret Odası ABD-Türkiye İş Konseyi, Türk yetkililerle bir araya gelmek ve tarım, dijital ekonomi, finans, sağlık ve kadınların işgücüne katılımı alanlarında ikili iş birliklerini ilerletmek için Şubat'ta Ankara'ya üst düzey bir iş heyetiyle gelecek" bilgisini verdi.

2019'da ekonomik ilişkilerde gelişme beklenen bir öteki ülke Rusya'dır. Rus uzmanlar, Rusya ve Türkiye için karşılıklı kültür ve turizm yılı olarak belirlenen

2019'un, iki ülke arasındaki ilişkilerin güçlenmesine katkı sağlayacağını belirttiler. Rusya Bilimler Akademisi uzmanlarından Farhad İbragimov, iki ülke arasındaki ekonomik ilişkilerin yeni bir gelişim etabına gireceğini, tüm alanlarda büyük başarılar ve ilerlemeler olacağını söyledi. 2019 Ekim'ine doğru Ankara'ya S-400'lerin sevk edilmesinin beklendiğini belirten İbragimov, provokasyonların da olabileceğine, birçok "üçüncü ülke"nin Rus-Türk ilişkilerinin gelişim yoğunluğunu düşürmeye yönelik çaba harcadıklarına işaret etti.

Enerji alanının her iki tarafa da umut verdiğini söyleyen Rus yetkililer, Türkiye'den Rus pazarına tarım ürünlerinin akışının giderek artmasının zaman meselesi olduğunu, süt ve et ürünleri sevkiyatında da artış beklediklerini ifade ettiler.

Rusya'dan Türkiye'ye ihracatın 17 milyar 823 milyon dolara ulaştığı açıklandı. Türkiye'den Rusya'ya ithalat ise yalnızca 3 milyar 396 milyon doları bulmuş durumda. Türkiye geçen yıl Rusya'dan 1.9 milyar dolarlık tarım ürünü ithal ederken, buğday ithalatı 930 milyon dolara ulaşmıştı. Geçtiğimiz günlerde, buğday, pirinç, mısır, arpa, kuru baklagil ithalatının daha fazla önünü açan cumhurbaşkanlığı kararnamesi yayınlanmıştı.

AKP iktidarı zaman zaman ABD ve Rusya ile yaşadığı gerilimleri iç politikada şovenizmi şahlandırmamanın aracı olarak kullanmayı başarsa da, her defasında manevraların en rezilini sergileyerek, onlara yaltaklanmaktan geri durmuyor.

Kapalı kapılar ardında emperyalistlerle her türlü kirli ilişkiler geliştiren sermaye iktidarı, öte yandan ülkeyi emperyalizmin çok yönlü yağma ve talanına açarak, iktisadi kölelik ilişkilerini daha da derinleştiriyor.

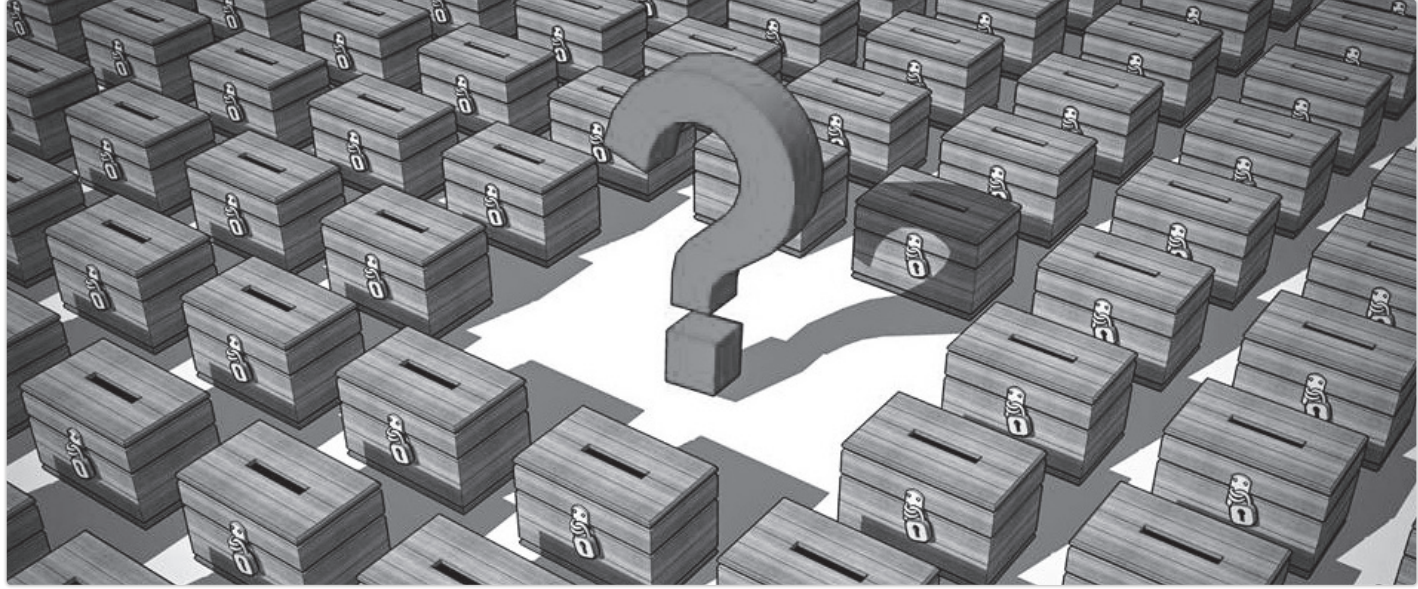
Yüzümüzü sahte seçim vaatlerine değil, kendi taleplerimize dönelim!

Düzen cephesi ekonomik krizin gide- rek ağırlaştığı, dış politikanın iflaslarla anıldığı, sosyal sorunların iyice biriktiği bir tabloda yerel seçimlere hazırlanıyor. Özellikle 7 Haziran'dan beri hukuksuzluk alenen yapılar hale geldi. Halihazırda mevcut iktidarı denetleyecek hiçbir mekanizma kalmış değil. Tüm bunlar ve seçim sonrasına dair açıktan yapılan tehditler düzen muhalefeti ve reformist solu yıldırmanın(!) olacak ki seçimlere hala büyük önem atfediliyor ve seçim çalışmaları son sürat devam ediyor. Toplumun büyük çoğunluğu tarafından seçimlerin meşruiyeti tartışılmıyken, AKP iktidarının "Atı alan Üsküdar'ı geçti" pervasızlığıyla seçim sonuçlarını tanımadığı ortadayken, seçimlere ilişkin vaatler bir iyi niyet örneği olarak değerlendirilemez elbette.

CHP'NİN MİSYONU VE SINIRLARI

Düzenin "ana muhalefet" partisi CHP'nin özellikle referandum ve 24 Haziran seçimleri sürecindeki çapsızlığı, kendi tabanında dahi sorgulanıyor. Referandum sonrasında gelişen sokak hareketini durduran CHP, 24 Haziran seçimlerinde de aynı rolü oynadı. Seçim öncesi tüm halkı tetikte olmaya çağıran, avukatlara çağrı yapan Muharrem İnce, henüz seçim gecesinde tabanındaki tüm beklentileri boşa çıkarmıştı.

Bu ve benzeri tutumlar yalnızca Kemal Kılıçdaroğlu ya da Muharrem İnce'nin kişilikleri ile açıklanamaz elbette. Burjuva cumhuriyetin kurucu partisi ve düzenin has aktörlerinden CHP de en az AKP kadar gelişebilecek bir toplumsal hareketten ölesiye korkuyor. Zira sosyal ve siyasal sorunları üzerinden harekete geçen kitlelerin düzen partilerini aşma-

rı ve giderek düzen dışı bir mecraya akmaları, CHP'nin de temsilcilerinden biri olduğu düzen için ölümcül bir tehdittir. Bu nedenle CHP denetimi altındaki kitleleri sokaktan olabildiğince uzak tutmaya çalışıyor. AKP iktidarının kör göze parmak sokarcasına yaptığı tüm usulsüzlükler si- neye çekiliyor ve seçim vaatleri birbirini kovalıyor.

Güya laikliğin ve ilerici değerlerin temsilcisi olan CHP'nin Saadet Partisi ve İYİ Parti gibi gericiliğin ve faşizmin iki temsilcisi ile iş tutması da onun asli misyonundan ayrı değil. Onun gericisi ve faşist partilerle ittifakı bir yandan söz konusu değerleri sahiplenmesindeki tutarsızlığı gösterirken, diğer yandan da düzen partileri arasında ton farklılığından başka farklılık olmadığını gösteriyor. Bu yüzden ki dilinden yalan dışında bir söz çıkmayan, hiçbir kural kaide tanımayan gericisi-faşist bloğa karşı CHP sandıkları tek çözüm yolu olarak göstermeye devam ediyor. Vaatlerinin içinin boşluğu ise

şimdiden ortaya çıkmaya başladı. CHP belediyelerinde en düşük maaşın 2 bin 200 TL olacağı ifade edilmesine rağmen, yakın dönemde sözleşmesi imzalanan CHP'li Kartal Belediyesi'nde, Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'ne sığınarak ücretlere yalnızca yüzde 4'lük bir zam yapılması, CHP'nin vaatlerinin ne denli gerçekçi olacağını gösteren örneklerden biri sadece.

Kadim bir düzen partisi olarak CHP'nin çizgisi ve icraatlarının gene de bir mantığı var. Peki, reformist solun parlamentarizmin dipsiz çukurunda debelenmesine, vaatlerde düzen partileriyle yarışmasına ne demeli? Bir kararname ile istediğini gerçekleştirebilen, kazanılmış tüm belediyelere kayyım atamış ve seçim sonrası için de aynı tehditte bulunan Erdoğan-AKP iktidarını, "Yerel seçimlerle geldi, yerel seçimlerle gidecek" diyerek, sandıkla göndereceğini iddia etmek, boş hayal yaymak değilse nedir? 7 Haziran seçimlerini kaybedince kirli savaşı tekrar

alevlendiren, bugün de seçimlere yine savaş çığırtkanlığı eşliğinde şovenizm zehrini yayarak hazırlanan gericisi-faşist bloğa karşı mücadeleyi sandıklarda boğmak, reformist solun geldiği noktayı, me-calsizliğinin boyutunu gösteriyor.

KENDİ TALEPLERİMİZ İÇİN MÜCADELEYE!

Düzen siyaseti seçim havasına bürünmüşken, gerçek yaşamda ekonomik krizin etkileri temel sorun olmaya devam ediyor. Biz işçi ve emekçilerin gündemi- ni işsizlik, yoksullaşma, hayat pahalılığı oluşturuyor. İşçi sınıfı olarak bağımsız sınıf tutumumuzu ortaya koyamadığımız her seçim bizlerin yaşamında hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sadece pastayı kimin yiyeceğini belirlediğimiz bir orta oyunu olarak kalacaktır.

İşçi ve emekçilerin bugün yapması gereken, sermaye sınıfının bin bir renkli partilerinden medet ummayı bırakıp, en temel ve meşru talepleri için bir araya gelmek ve bu talepler uğruna mücadele etmektir. İşçi ve emekçiler arasındaki her türlü yapay ayrıma son vererek, sınıf ve emekçi kitleleri tek bir yumruk gibi birleştirecek olan da budur. İşçi sınıfı işte o zaman iktidarından muhalefetine düzen güçlerinin karşısına bir sınıf olarak çıkacak, siyasal anlamda mücadele sahnesini belirleyecek hale gelecektir. Dolayısıyla işçi sınıfının önündeki öncelikli görev bölüm bölüm, fabrika fabrika, havza havza örgütlenmek, bir araya gelmektir. Kazanmanın anahtarı beklemek değil, mücadele etmektir.

33,7 milyar liralık seçim yağması

Merkez Bankası'nın Nisan ayında yapılacak genel kurulu 18 Ocak'ta "olağanüstü" bir şekilde gerçekleştirilerek seçimler için yağmaya hızla onay verildi. Böylece 34 milyar liraya yakın "kâr payı avansı"nın Hazine'ye aktarımına başlandı.

"Kısa sürede" gerçekleştiği belirtilen genel kurulda, banka genel kurulu-

nun erken tarihe alınabilmesine ilişkin düzenleme onaylandı. Bankanın 'Esas Mukavele'sinde yapılan düzenleme ile, geçmişte Nisan ayında toplanan banka genel kurulunun, "her yıl hesap döneminin sonundan itibaren üç ay içinde ve Banka Meclisi'nin tespit edeceği günde toplanması" kararlaştırıldı.

Ayrıca bankanın seçimler için yağ-

malanmasıyla ilgili, 2018 yılı kesinleşmemiş hesap dönemi kârından hesaplanan tutarın yüzde 90'ının avans olarak Hazine'ye aktarılması onaylandı. Merkez Bankası'ndan tutara ilişkin yapılan açıklamada "kâr payı avansı ödenmesine karar verilmiş ve ilgili mevzuat çerçevesinde 33,7 milyar TL'nin hissedarlara dağıtımına başlanmıştır" denildi.

Rektörlük atamaları

AKP şefi Erdoğan yeni yılın başında 6 üniversiteye rektör atadı. *Resmi Gazete*'de yer alan karara göre atananlardan biri de Nihat Hatipoğlu'ydu. Antep İslam Bilim ve Teknoloji Üniversitesi'ne atanan din istismarcısı Hatipoğlu, skandal açıklamaları, dini programları ve program başına aldığı paranın miktarı ile biliniyor. Hatipoğlu türünden şahısların planlı bir şekilde rektör atandıkları da bilinen bir diğer gerçek.

Rektör atamaları, AKP şefinin akademik kurumların denetimini eline almak için attığı birçok adımdan biri sadece. Şu ana kadar ihraçlar, soruşturmalar ve tutuklamalar ile üniversiteleri devrimci, ilerici ve yurtsever akademisyen ve öğrencilerden "temizlemeye" çabalayan sermaye iktidarı, üniversitelerin işleyiş ilkelerinden yönetimine kadar her alanı kendi çizgisine göre dizayn etmeye çalışıyor.

Rektörlük atamaları geçmişten bugüne hep tartışma konusu olmuş, usulsüzlüklerle gündeme gelmiş ve hükümetlerin ilgisini her daim cezbetmiştir. 1982 yılında kabul edilen darbe anayasasında YÖK tarafından belirlenen adaylar Cumhurbaşkanı tarafından atanıyordu. 1992 yılında yapılan kanun değişikliği ile güya rektörlük atamalarında demokratikleşmeye gidildi. 1992-2016 arası dönemde üniversiteler seçim sonrası belirlediği 6 ismi YÖK'e, YÖK de 3'e indirdiği listeyi Cumhurbaşkanı'na iletiyor, Cumhurbaşkanı listeden atama yapıyordu. 2016

ylında Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile yapılan değişiklik sonucu 1992 öncesinde olduğu gibi YÖK tarafından belirlenen adaylar Cumhurbaşkanı tarafından atanıyor.

Bu düzenlemeden vakıf üniversiteleri de paylarına düşeni aldılar. Vakıf üniversitelerinin rektörlük seçimi önceden vakıf mütevelli heyeti tarafından yapılmıyordu. Söz konusu KHK ile vakıf üniversitelerinin rektörlük atamaları da cumhurbaşkanı tarafından yapılmaya başlandı.

Erdoğan Boğaziçi dahil çeşitli üniversitelerde seçilmişleri değil, listede olmasa dahi kendisine yakın olan isimleri atamıştı. Örneğin cumhurbaşkanı olduğu ilk aylarda İstanbul Üniversitesi'nde en yüksek oyu alan Prof. Dr. Raşit Tükel yerine Prof. Dr. Mahmut Ak'ı atamış, bu tutumu tepkilere yol açmıştı. Mahmut Ak, TC ordusunun Efrin işgaline verdiği desteği ile gündeme gelmişti. Aynı zamanda, Türk Tabipler Birliği (TTB) yöneticilerinin "Savaş halk sağlığı sorunudur" başlıklı bildirisine imza atan Raşit Tükel ve üniversite bünyesinde bulunan diğer TTB üyesi akademisyenlere uzaklaştırma cezası vermişti.

2018 yılının Temmuz ayında arka kanya kararlar değiştirildi. 9 Temmuz'da yayınlanan 703 sayılı KHK ile rektörlük seçimi için "profesör olma" şartı kaldırıldı. 15 Temmuz'da yayınlanan Cumhurbaşkanı Kararnamesi ile tekrardan rektörlere "en az üç yıl profesör olma" şartı getirildi. 6 gün içinde kararın kaldırılması

geri getirildiği esnada İstanbul Üniversitesi'nin ikiye bölünmesi gündemdeydi. İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa rektörlüğüne üç yıllık profesörlüğünü doldurmamış Nuri Aydın atandı. Aynı zamanda Berat Albayrak'ın 1 yıllık profesör olan arkadaşı da rektör olarak atananlar arasındaydı.

Üniversite rektörlerinin belirlenmesi için kanunları kendilerine göre eğip bükenler, bilim yuvası olması gereken üniversiteleri gerici propagandaları uğruna ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiriyorlar. Devlet ve akademi kurumları kadrolaşmasında arkadaş torpilinden ideolojik yapılanmaya kadar her yol mübah sayılıyor. Erdoğan'ın atadığı rektörler ya "milli görüşçü" ya da bir dönem AKP milletvekilliği yapmış isimler. Erdoğan'ın özel doktoru, arkadaşı, AKP'nin belediye başkanı adayı gibi şahıslar da bu listede yer alıyorlar.

Nihat Hatipoğlu gibiler her yönüyle çürümüş olan burjuva düzen bataklığının ürünüdürler. Kendilerine sunulan TV olanakları ile başta evlere hapsedilmiş milyonlarca kadın olmak üzere işçi ve emekçileri gerici ideolojiyle zehirledikçe sürekli ödüllendiriliyorlar. Bu tür şahısları kullanarak milliyetçi ve dinci propagandalar yoluyla akademi dünyasına hakim olmaya çabalayan Erdoğan-AKP diktatörlüğü ancak sömürü düzenini yıkma mücadelesi sayesinde durdurulabilir.

<https://rantey.org>

Kriz borç yükünü ağırlaştırıyor: 4,6 milyon kişi takipte

Kapitalizmin krizi işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını dört bir yandan kuşatırken, sefalet giderek derinleşiyor. Hayat pahalılığı artarken, borç içinde yaşamını sürdürmeye çalışan emekçiler, krizle birlikte borçlarını daha fazla ödeyemez hale geliyor. Kredi kartı ve tüketici kredilerini ödeyemeyenlerin sayısı 2018 Kasım ayı itibarıyla 1,3 milyon kişiye dayanırken, ödemelerini aksatmaları nedeniyle takibe alınanların sayısı 4,6 milyon kişiye aştı. Krizin etkisiyle taşıt ve konut kredileri başta olmak üzere tüketici kredisi kullanımında da büyük düşüş oldu, harcamalar 2018 Ağustos ayından itibaren düşüşe geçti.

Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı Türkiye Ekonomisinde Haftalık Gelişmeler ve Genel Görünüm Raporu'na göre; geçen yılın Ocak-Kasım aylarını kapsayan 11 aylık dönemde tüketici kredisi ve kredi kartı borcunu ödeyemeyen kişi sayısı, bir önceki yılın aynı dönemine göre 1 milyon 215 bin 842 kişiden, 1 milyon 284 bin 261 kişiye çıktı. Ekonomik krizin derinleştiği bu dönemde kredi kartlarından çok tüketici kredilerini geri ödemekte yaşanan zorlanma dikkat çekti.

Rapora göre 11 aylık dönemde tüketici kredilerini ödeyemeyenlerin sayısı 137 bin 391 kişi artarak 826 bin 899 kişiye çıktı. Buna karşılık kredi kartı borcunu ödeyemeyenlerin sayısı aynı dönemde yaklaşık 76 bin kişi azalarak 744 bin 865 kişiye düştü.

2018'in Kasım ayında, bir önceki yılın Kasım ayına göre tüketici kredisini ödeyemeyenlerin sayısı yüzde 34,1 artarak, 79 bin 813 kişiden, 107 bin 37 kişiye, kredi kartı borcunu ödeyemez duruma düşenlerin sayısı da yüzde 9,7 artışla 70 bin 887'den, 77 bin 749 kişiye çıktı. Kasım ayında kart ve tüketici kredi borcunu ödeyemeyenlerin toplam sayısı ise 133 binden 164 bine yükseldi.

Ayrıca 2018 yılı Kasım ayı itibarıyla 2 milyon 227 bin kişi tüketici kredisini, 2 milyon 408 bin kişi de kredi kartı ödemelerini aksattığı için bankaların takibine düştü. Kart ve tüketici kredi borçları nedeniyle takibe düşen kişi sayısı toplamda 4 milyon 635 bini aşarken, hem tüketici hem de kredi kartı borcu olanların sayısı 3 milyon 373 bin kişiye dayandı.

U. AZE

Özelleştirme saldırısı ve sendika bürokratlarının “vatan-millet” söylemi!

Sakarya’da bulunan Tank Palet fabrikasının özelleştirilmek istenmesine karşı tepkiler sürüyor. Son olarak 19 Ocak’ta bir miting yapıldı.

Bu fabrika 2018’in sonunda yayınlanan Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle özelleştirme kapsamına alınmıştı. İşletme hakkının Ethem Sancak ile Katarlı bir firmanın ortaklığı olan BMC firmasına “ücretsiz” verileceği belirtiliyor. Her ne kadar Erdoğan “milli irade” söylemiyle peşine taktığı kitlelerin tepkisini çekmemek için özelleştirme değil dese de, yapılanın ne olduğu açık. Türk-İş bürokratları da “bu özelleştirmedir” deme “cüreti” göstererek meydanlara çıkmak zorunda kaldılar. Zira geçmiş özelleştirme deneyimlerinin işçiler için tüm olumsuz sonuçlarının farkında olan Harb-İş üyesi işçilerin tepkilerini kendi hallerine bırakamazlardı. Öte yandan, grevler “milli güvenlik” gerekçesiyle yasaklanırken şimdiye kadar susanların, Milli Savunma Bakanlığı’na bağlı bir fabrikanın özelleştirilmesi karşısındaki suskunlarını işçilere anlatmaları kolay değildi.

Türk Harb-İş Sendikası ve Türk-İş’in bu mitingi de daha önceki özelleştirme karşıtı eylemlerdeki gibi milliyetçilik ekseninde gerçekleştirildi. Mitingde konuşan Türk-İş ve Harb-İş bürokratları bu peşkeşe karşı tepkilerini “milli” söylemlere sarılarak gösterdiler. Türk-İş Başkanı Ergun Atalay “Milli savunmada yerliliği yüzde 100’e çıkarırsak dünyanın en güçlü ülkesi oluruz” diyerek, emperyalist güçlerden aldıkları silahlarla donatılmış TSK gerçekliğini atlayarak, özelleştirmeden vazgeçme çağrısı yaptı. Harb-İş Genel Başkanı Bayram Bozal ise, TSK için obüslerin dışarıdan 10 milyon dolara alınırken, bu fabrikada 4,2 milyon dolara mal edildiğini vurguladı, “burada anlaşılıyor

özelleştirme saldırısı sınıfsal bir saldırı olan emperyalist neo-liberal politikaların bir sonucu olarak yaşanmaktadır. Asıl öne çıkarılması gereken bu gerçektir. Peşkeş çekilen yerlerin emperyalist sermaye tekeline mi yoksa onların işbirlikçisi olan yerli tekelere mi satıldığı konusu, sadece gerçeği gizlemeye yaramaktadır.

ki birilerine burada pasta armağan edilmek isteniyor” diyerek peşkeşin maddi boyutuna değindi.

Yani satan da bu satışa karşı çıkan da “milli” söyleminin arkasına saklanıyor. Oysa TSK’daki silahların menşei büyük oranda “yabancı”, “made in USA” damgalıdır. Emperyalizme bağımlılığın en önemli göstergelerinden biri de budur.

Türkiye’de milliyetçilik zehriyle emekçilerin zihinlerini bulandırmak için başvurulan “milli” söylemi her zaman karşılık bulabilmektedir. Ancak bu son özelleştirme adımı, işlerine geldiğinde “milli”likten dem vuranların iş peşkeş gelince hiç de oralı olmadıklarını açıkça göstermektedir. Bu durum işçilerin tepkilerini arttıracığı için, sendikal bürokrasinin başını tutanlar, böylesi açık bir satış karşısında göstermelik de olsa tepki

vermek zorunda kaldılar. Özelleştirme saldırısına tepkileri “vatan-millet meselesi” olarak sunarak saldırının sınıfsal niteliğinin üstünü örtenler, bir kez daha aynısını yaptılar. “Tank Palet vatandır, Tank Palet namustur, Tank Palet millidir, özelleştirilemez” söylemine başvurdular. Sınıfsal bir saldırı olduğunu işçilerin kendiliğinden de olsa hissettikleri özelleştirmeye karşı tepkinin yönünü değiştirerek, çarpıtma yoluna gittiler.

Milliyetçilik ve dinsel gerici, sınıf farklılıklarının üzerini örtmek için egemenlerin kullandığı en işlevsel araçlardan biridir. Bu zehir ile sınıf kardeşi olması gerekenler birbirlerine düşman edilebilmekte, sermaye ile emek arasındaki uzlaşmaz karşıtlık millilik kisvesiyle unutturulabilmektedir. Bugüne kadarki özelleştirme süreçlerinde bu söylemlerle

bilinçleri dumura uğratılmış işçiler bir kez daha bu gerici saldırıyla yüz yüzedir.

İşsizlik, güvencesizlik gibi tüm olumsuz sonuçları ile birlikte, özelleştirilen Telekom, SEKA, Tekel, Tüpraş, şeker fabrikaları gibi örnekler işçilerin hafızalarındadır. Özelleştirmeler her dönemde sınıfın tepkilerine konu olmuştur. İşçi hareketinin yakın tarihinin büyük bölümü özelleştirme karşıtı mücadelelerdir. Ancak sendikal bürokrasinin özel yönlendirmeleriyle saldırının sınıfsal özü karartılarak işçilerin bilinçleri çarpıtılmıştır. Çok yönlü bir gerici kuşatma altındaki işçiler bağımsız sınıf çıkarlarına dayalı bir bilinçten uzak olduğu için, bu gerici propaganda karşılık bulabilmektedir. Özelleştirmelere karşı çıkılırken, söz konusu yerlerin yabancılara satılacak olması öne çıkarılmaktadır.

Oysa özelleştirme saldırısı sınıfsal bir saldırı olan emperyalist neo-liberal politikaların bir sonucu olarak yaşanmaktadır. Asıl öne çıkarılması gereken bu gerçektir. Peşkeş çekilen yerlerin emperyalist sermaye tekeline mi yoksa onların işbirlikçisi olan yerli tekelere mi satıldığı konusu, sadece gerçeği gizlemeye yaramaktadır.

Dolayısıyla, özelleştirme saldırılarının sınıfsal mahiyetini anlatmak ve işçilerde oluşan tepkileri sınıf temelli bir mücadeleye yöneltmek gerekmektedir.

Flormar direnişi 250. günü aştı!

Gebze’deki Flormar fabrikasında, Petrol-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 132 işçinin direnişleri devam ediyor.

250 günü geride bırakan direniş, Flormar patronu ve sermaye devletin el birliğiyle ezilmeye, işçilerin direnci kırılmaya çalışılıyor. Daha önce işçilerin

fabrika önündeki direniş alanında çadır kurması ve ısınmak için ateş yakması valilik tarafından yasaklanmış, işçilerin soğuk hava şartlarına dayanamayarak direnişi sonlandırması beklenmişti. Buna rağmen direnişi sürdüren işçilerin yanlarında getirdikleri tüplü sobalara da 18 Ocak’ta polis tarafından el konuldu.

Baskılara tepki gösteren direnişçi işçiler, aynı gün şu açıklamayı yaptı:

“Flormar direnişimiz 249. gününde baskı ve yasaklara rağmen kararlılıkla sürüyor. Tüplü sobalarımız da bugün polis tarafından kaldırıldı. Buradayız bir yere gitmiyoruz! Ekmeğimiz, namusumuz ve sendikamız için direneceğiz!”

İş cinayetlerine devlet katkısı

Sermayedarların kâr hırsı ve çıkarı uğruna her gün işçiler ölüyor ya da sakat kalıyor. Alınmayan işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri nedeniyle tüm işkollarında yaşanan bu ölümler karşısında sözde denetleme görevindeki devlet kurumları ise “kör-sağır-dilsiz”i oynuyor. Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan iş cinayetleri haberleri bu gerçeğin son örnekleri oldu. Ankara’da ülkelerindeki emperyalist müdahale sonucunda başlayan savaştan kaçarak Türkiye’ye gelen ve ucuz işgücü olarak çalışan 5 Suriyeli işçi Mobilyacılar Sitesi’nde çıkan yangın sonucunda öldüler.

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) Ankara Şubesi yangınla ilgili inceleme sonrasında yaptığı açıklamada, konutlardan dönüştürülmüş işyerlerindeki elektrik panolarında kaçak akım rölesinin olmadığını, havalandırma bacalarının ve yangın merdivenlerinin bulunmadığını belirtiyor. Mobilya üretiminde kullanılan makinelerin termik şalterler kullanılarak koruma altına alınmış olduğunu ama aynı tesisatın ısıtma ve benzeri amaçlarla kullanılan kısımlarında koruma cihazları kullanılmadığını, makineler verilen değer insan hayatına verilmediğini ifade ediyor. Açıklamada, yangın merdiveni olmadığı halde bu işyerlerinin iskân almış olmalarına da dikkat çekiliyor.

Geçen hafta yaşanan bir başka örnek ise Bayrampaşa’da ruhsatsız bir tekstil atölyesinde kalan sigortasız 3 işçinin so-

badan zehirlenerek ölmesiydi. İşçi sağlığı ve güvenliği alanında alınmayan önlemler nedeniyle ölen işçiler, çalışırken olmasa da ölümleriyle kayıtlara geçtiler.

DENETLEME YOK AMA AKLAMA VAR!

İşçiler önlenebilir nedenlerle can verirken, yargı ise sermaye devleti gerçeğine uygun şekilde işliyor, iş cinayetlerini aklama görevine devam ediyor. Bunun son örneği de Davutpaşa katliamı davasının sonucu oldu. Davutpaşa’da 31 Ocak 2008’de maytap atölyesinde yaşanan patlama ve yangın nedeniyle 20’si işçi 21 kişi hayatını kaybetmiş, 130 kişi de yaralanmıştı. 17 Ocak’ta Yargıtay tarafından verilen karar ile ihmali bulunanlara ödül gibi “cezalar” verildi. Kamu görevlileri ise beraat etti.

İş cinayetlerine karşı yargının patronları aklayan daha pek çok örneği bulunmaktadır. Torunlar şantiyesi, Soma, sayısız maden ocağı ve daha pek çok iş cinayetinde dava süreçlerinin çoğu patronlar lehine sonuca bağlanmakta, kamu görevlileri ise korunmaktadır. Ne de olsa “bu işin fitratı” budur!

Ama aynı yargı, iş cinayetlerine karşı çıkan, insanca çalışma koşulları isteyen işçiler söz konusu olduğunda aynı görev bilinciyle hareket etmekte, eli titrek davranmamaktadır. Bunun son örneği, özelleştirme sonucu Cengiz İnşaat-Limak Grubu-Kolin İnşaat ortaklığı ile alınan İstanbul BEDAŞ’ta hem ağır koşullarda

hem de can güvenlikleri olmadan çalışan enerji işçilerine verilen cezalardır.

Hatırlanacağı üzere 2014 yılında can güvenlikleri için yanmaz eldiven ve porselen tornavida isteyen BEDAŞ işçileri talepleri sağlanmadığı için DİSK Enerji Sen ile birlikte direnişe geçmişti. İşten atılan işçilerin seslerini duyurmak ve işçi sağlığına dikkat çekmek için SGK Beyoğlu Sosyal Güvenlik Merkezi’nde protesto eylemi gerçekleştirilmiş, SGK binasının camına “İnşaatta, madende, enerjide, yeni Türkiye sermayesi öldürüyor!” yazılı pankart asılmıştı. Eylemde 15 işçi gözaltına alınmıştı. Bu davanın karar duruşması 17 Ocak’ta yapıldı. 4 yıl süren yargılama sonunda temyiz yolu açık olmak üzere Enerji Sen Genel Sekreteri Süleyman Keskin’e 4 yıl, sendika üyesi direnişçi işçilere ise 3 yıl 4 ay hapis cezası verildi. İş cinayetleri davalarında sorumlular bir bir aklanırken ya da alt sınırlarda cezalarla kurtulurlarken, iş cinayetlerine karşı çıkmak bir kez daha suç sayıldı.

3. Havalimanı işçilerinin işçi sağlığı taleplerini de içeren eylemine de aynı devlet terörü ile yaklaşılmış, işçiler tutuklanmıştı.

Tüm bu örnekler göstermektedir ki AKP iktidarı son 16 yıllık dönemi boyunca resmi rakamlara göre iş cinayetlerinde 21 bin 208 işçiyi katletmekle ve Türkiye’yi iş cinayetlerinde dünya üçüncüsü, Avrupa’da ise birinci ülke haline getirmekte ne kadar evinse azdır!

Tariş direnişi iki buçuk ayı geride bıraktı

İzmir’in Çiğli ilçesinde bulunan Tariş Zeytin ve Zeytinyağı fabrikasındaki 7 işçi, DİSK’e bağlı Gıda-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için 6 Kasım’da işten çıkartılmıştı. Tariş’te, altı ay süren örgütlenme süreci içerisinde 145 işçiden 120’sinin sendikaya üye olması üzerine patronun işten çıkartma saldırısıyla karşılaşan işçiler, 73 gün fabrika önünde direnişini sürdürüyor.

17 Ocak’ta DİSK Ege Bölge Temsilciliği’nde Emek ve Demokrasi Güçleriyle birlikte basın toplantısı yapan ve süreçlerini değerlendirdiklerini söyleyen işçiler, önümüzdeki günlerde DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu’nun gelmesini beklediklerini ifade ettiler. Emek ve Demokrasi Güçleri’nin Tariş ürünlerini boykot etme çağrısı olduğunu ancak bu sürecin nasıl işletileceğinin belli olmadığını belirten işçiler, 25 Ocak’ta Tariş önünde kitlesel eylem yapma kararı alındığını belirtti.

Direnış kazanım getirdi

Kocaeli’deki Gebze Tavşanlı Kömürçüler Organize Sanayi Bölgesinde (OSB) bulunan Tahincioğlu Grubu’na bağlı Eksen Makina’da işçiler 3 ay süresince ücretleri ödenmediği için üretimi durdurmuşlardı. İşçilerin üretimi durdurması üzerine Eksen Makina yönetimi Ekim ayına ait ücretleri işçilerin hesabına yatırdı.

Ekim ayı ücretlerinin ödenmesi üzerine tekrar üretime başlayan işçiler, ücretler ödenmezse yeniden üretimi durdurma kararlılığında olduklarını belirtti.

Geçen hafta işçilerin yaptığı ilk eylemin ardından, Eksen Makina yönetimi ile yapılan görüşme sonrası yalnızca 500 lira ödeme yapılmıştı. Bir hafta sonra da geri kalan ücret tutarı değil, yalnızca 400 lira yatırılacağı söylenmişti.

Bunun üzerine işçiler ücret alacakları ödenmeyene kadar çalışmayacaklarını söyleyerek üretimi durdurmuştu.

Kısa çalışma ödeneği İşsizlik Fonu'ndan sağlanıyor!

Şirketler aylardır kriz bahanesiyle borçlarını sildiriyor, işçileri işten atıyor, düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına katlanmaya çağırıyorlar. Kapitalistler krizi en az zararlı atlatmaya çalışırken, birçoğu da kriz sürecini fırsata çevirip, sermayesini büyütmenin hesabını yapıyor.

Kriz çanları 2018 yazında çalmaya başlamış, krizin yıkıcı etkileri sonbahar ile birlikte şiddetli hale gelmişti. Bu etkiler inşaattan sonra otomotiv ve yan sanayide de güçlü şekilde hissedilir oldu. Öncelikle işten çıkarmalarda artış yaşandı. Üretimde düşme olmayan firmalarda bile az işçiye çok iş yaptırılmaya başlandı. Örneğin Ford işçileri, iş yükünün artmasından kaynaklı yaşadıkları sıkıntılardan şikayetçiler.

İşten atmaların yerine haftalık çalışma gününü düşürerek ücretsiz izne çıkartan, uzun süreli üretim duruşları yapan fabrikaların sayısı da az değil. Yeni yıl öncesinde birçok fabrikada üretime uzun süreli ara vermeler yaşandı. Haftalık çalışma gününü düşüren fabrikalardan biri de Sumirico (Dytech) oldu. Sumirico'da işçilerin senelik izin hakları varsa çalıştırılmadıkları günler bu izin-

lere sayılıyor veya işçiler ücretsiz izne çıkartılıyorlar. Bu süreç ilk başladığında Sumirico yönetimi, işçilerin tepkisinin önüne geçmek için sadece Cumartesi çalışmasını iptal etmiş, "bir hafta sizden bir hafta bizden" demişti. Fakat bu çok uzun sürmedi, Pazartesiler de izin günü ilan edildi ve bedeli tamamen işçilere yansıtıldı.

Devletin patronlara bir kez daha kucak açması ve işsizlik fonunu önlerine sermesi üzerine Sumirico kısa zamanlı çalışma ödeneğine başvurdu. Kısa çalışma ödeneği uygulamasında, fabrikanın çalışmadığı günler için işçi ücreti, brüt ücretin % 60'ı olarak yatırılacak. İşçilerin sadece sağlık sigortası ödenecek. Emeklilik primi yatırılmayacağı için bu uygulama emekliliğe olumsuz yansıyacak. Ayrıca ileride işsizlik fonundan yararlanmaları gerektiğinde ödenen gün sayısı, hak edilen işsizlik maaşı süresinden düşürülecek. İşçilerin işsizlik maaşından yararlanması gerekirse bu ödemeler hesaplanacak ve kaç ay alacağı ona göre belirlenecek.

Ücretsiz izne çıkartılan işçiler için en azından sağlık sigortasının ve ücretin yatacağı olması sevindirici gelebilir. Fa-

kat unutmayalım ki bu ödenek İşsizlik Fonu'ndan sağlanıyor. İşsizlik Fonu'nda ki para ise biz işçilerin parasıdır. Ücretlerimiz bizzat biz işçilerden kesintilerle oluşturulmuş bir kaynaktan, yani yine bizlerin parasıyla ödeniyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu durum emekliliği ve olası bir işsizlik dönemini de etkileyecek.

Birçok şirket (örneğin yine Kocaeli'de bulunan Dual Otomotiv vb.) durumunu koşullara uygun şekilde göstererek kısa çalışma ödeneğine başvurma hazırlıkları yapıyor. Bu yönetime başvuracak şirket sayısı Türkiye genelinde hızla artacak gibi görünüyor.

İşsizlik Fonu'nun kısa zamanlı çalışma ödeneği altında patronlara peşkeş çekilmesi, işçilerden kesilen paraların hiçbir şekilde işçilerin ihtiyaçları için kullanılmadığını ispatlayan yeni bir uygulama oldu. Bir kez daha bizlerden kesilen para patronları kurtarmanın arpalığına dönüştürüldü.

Sermaye iktidarının bu oyunlarına seyirci kalmayalım. Patronları rahatlatmak için bizden alınan haklarımız için mücadele edelim, biz işçilerin çıkarlarını hiçe sayan her uygulamaya karşı duralım.

KOCAELİ'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Taş Yapı işçileri kazandı

İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi şantiyesinde Taş Yapı taşeron şirketinde çalışan işçiler Asgari Geçim İndirimi (AGİ) ve ihbar tazminatlarını alamadıkları için 9 gün sürdürdükleri direniş sonucunda haklarını elde ettiler.

Direnişçi işçilerin örgütlü olduğu İnşaat-İş ile Taş Yapı arasında 18 Ocak'ta

yapılan görüşme sonrası, Taş Yapı işçilerin haklarını ödemeyi kabul etti.

İnşaat-İş kazanıma ilişkin şöyle bir açıklama yaptı: "İstanbul Proje Koordinasyon Birimi'nin (İPKM) denetiminde yapımı devam eden ve yüklenici firmasının TAŞYAPI olduğu Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi inşaatında ta-

şeron firma HS Ring Elektrik bünyesinde elektrik ustası olarak çalışan üyelerimizin gasp edilen hakları için başlattığımız direnişimiz 9. günde kazanımla sonuçlandı.

9 günde 5 kere gözaltına alındık, defalarca GBT sorgusuna çekildik, 4 arkadaşımız 2 defa para cezası kesildi."

Yeni yılda sermayeye yeni teşvikler...

Hoş geldiniz 2019 teşvikleri!

2019 yılını zamlarla, enflasyonlarla karşıladık. Sermaye devletinin müjde olarak verdiği "asgari ücret" ise sefalet ücretinden başka bir şey değil. Sermaye iktidarı çok iyi geçiniyor gibi müjde veriyor işçilere, emeğimizi daha fazla sömürmeye devam diyor. Yılda bir kere asgari ücrete zam yapıyorlar ve 1 yıl boyunca aynı ücretle geçinmemizi bekliyorlar. Oysa pazarlarda, marketlerde, sokaklarda aldığımız her ürüne zam üstüne zam yağıyor. Ücretler cebimize girmeden enflasyon karşısında eriyip gidiyor.

İşçilere en ağır sömürüyü ve köleliği reva gören sermaye iktidarı patronları her gün ihya ediyor. Bizden kestiği paraları fon adı altında toplayıp patronlara peşkeş çekiyor. İşçilerin maaşını AGİ dahil 2 bin 020 TL olarak belirleyen sermaye devleti, patronların yükünü tümünden işçilere yüklemek için her gün yeni kanunlar çıkarıyor. Her ay maaşımızdan düzenli olarak kesilen işsizlik paramızı bize vermemek için ağır şartlar koyan sermaye devleti, teşvik adı altında patronlara kolayca peşkeş çekiyor. Nitekim her ay verdiği teşvikleri bu yıl iyice arttırdı. Sermayedarlara, çalışan sayısı 500'ün üzerinde olan işyerlerinde işçi başına 100 TL, 500'ün altında olan işyerlerinde ise 150 TL verilecek ve bunun süresi de 12 ay olacak. AKP iktidarı, aynı zamanda işsizlik fonu için patronlardan yaptığı yüzde ikilik kesintiyi de yüzde 1'e düşürdü.

Bu arada sermayeye daha önce verilen teşvikler de sürecektir. Patronların yeni aldığı işçilerin SGK primleri (6 aydan 24 aya kadar) işsizlik fonundan karşılanıyor. Ayrıca yeni işçilerin maaşlarının da fondan karşılandığını biliyoruz. Bizim emeğimizden alınan bu paralarımızın patronlara değil, bize verilmesi için mücadele edelim.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN MATBAA İŞÇİSİ

İzocam işçileri:

“Grevden vazgeçmeyeceğiz, bu kadar!”

Kocaeli’de grevde olan İzocam işçileri, vaatlere kanmadan grevlerini sonuna dek sürdüreceklerini vurguluyorlar.

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayan İzocam’ın Kocaeli ve Mersin’deki fabrikalarındaki Kristal-İş üyesi işçiler 18 Ocak günü greve başladılar. Kocaeli’deki grevci işçilerle konuştuk. İşçiler 4 yıldan fazla sendikalar konusunda mahkemelerde oyalandıklarını belirterek, verilmiş sözlerden döndüğünü, bu saatten sonra da haklarını almadan grevi sonlandırmayacaklarını belirttiler.

“VERDİKLERİ SÖZLERDEN DÖNDÜLER”

İşçilerden **Kemal Karabağ** ücretlerine ilişkin şu bilgileri verdi: “Benim de bütün işçi arkadaşların da ücretleri çok düşük. Brüt 3 bin lira, net 2.400 civarı alıyoruz. Kıdeme göre 3.000’in üzerinde alanlar çok az. İşimiz ağır sanayi esasında ancak onu öyle göstermiyorlar.”

Dilovası ve Tarsus İzocam’da örgütlenerek sendika getirmeye çalıştıklarını belirten Karabağ, mahkemenin sendikaya yetki vermesine rağmen patronun yetkisiz bir mahkemeye itiraz ettiğini ifade etti. Kocaeli ve İstanbul’da 4,5 yıl süren mahkemelerin Ağustos 2018’de sonuçlanmasıyla toplu iş sözleşmesi masasına oturulduğunu aktaran Karabağ patronun bu sürece tepkisini şöyle anlattı:

“Bu süreçte 3 arkadaş işten çıkartıldı. Masaya oturulunca patron bu 3 işçi arkadaşları alacağını söyledi. 300 lira seyyanen zam yapacağını, %40 zam olacağını, 4 ikramiye olacağını söyledi ancak çıplak ücrete sadece %6 zam veriyorlar. ‘Seyyanen zammı da 6 ay sonra vereceğiz’ dediler. ‘3 kişiyi de alamıyoruz’ dediler. Sonra atılan işçilerle görüştüler. 16 brüt maaş teklif etmişler. Arkadaşlar kabul etmediler. ‘İşe iade istiyoruz’ dediler. Sadece bir arkadaş ‘alabilirim’ demiş.”

“PATRONUN UMDUĞU GİBİ OLMADI”

Bütün bu yaşananlar üzerine sendikayla greve çıktıklarını belirten Karabağ, patronun “Bunlar greve çıkamaz” düşüncesini boşa çıkarmalarına dair şunları söyledi: “Bir dedikleri bir dediklerini tutmuyordu. Her yerde ‘%40 verdik, kabul etmiyorlar’ diyorlar. Bizim greve çıkabileceğimizi düşünmüyorlardı. Alışmışlar ya emir altında bizleri çalıştırmaya, ‘Borç-

ları vardır greve cesaret edemezler’ diye düşündüler. Hiç umdukları gibi olmadı. Bize tek tek gelip ‘vazgeçin’ de diyorlar ancak artık sendikalıyız ve grevdeyiz. Ortak karar veririz. Tarsus’taki arkadaşlarla birlikte greve çıktık. Bu saatten sonra kesinlikle, gel sana şunu vereceğiz, bunu vereceğiz diye bizi ikna edemezler.”

Fabrikada üretim olmadığını, yalnızca ham maddelerin donmaması için ocakların çalıştığını aktaran Karabağ, bir ayda 2 milyon lira zarar edecek olan patronun işçilere vereceği tutarın yarım milyon lira etmeyeceğine dikkat çekti.

Karabağ sözlerini şöyle sonlandırdı: “Biz direnmekte kararlıyız. ‘İçeriye gireyim, sendikayı bırakırım’ diyen varsa işi bıraksın gitsin. Ben vazgeçmem. Bu kadar. Teşekkür ederim.”

2004 yılından beri İzocam’da çalıştığını söyleyen **Çetin Karakaya**, “Tabi ki gayemiz içeri girip çalışmaktır” dedi ve ekledi: “Tabi haklarımızı alarak...” İşyerinde çoğunluğu sağlamalarına rağmen 4 yıl boyunca mahkemelerle oyalandıklarını belirten Karakaya, “Toplu iş sözleşmesi süreci başladı. 6 ayın sonunda tıkanı. Asıl amaçları fabrikada sendikayı yok etmek. Başka bir açıklaması yok.” diye konuştu. Karakaya sözlerini şöyle sonlandırdı: “Söyleyeceğim son şey şudur: Bizim geri vitesimiz yok. Kim duyarsa duysun. Biz devam edeceğiz. Sonunda ka-

dar. İsterse bir yıl olsun. Devam edeceğiz. Kararlıyız.”

“İŞBAŞI İSTİYORUZ, AMA BU KOŞULLARDA DEĞİL”

2007 yılından beri İzocam’da çalışan **Murat Güngör**, arkadaşlarının söylediği sözlerle katıldığını, kararlı olduklarını, bundan sonra kararlılıklarını perçinlemeleri gerektiğini vurguladı. “Bizler sefalet içinde yaşıyoruz. Aldığımız para ile geçim sıkıntımız had safhada. Ancak bizler onurlu yaşamak istiyoruz. Haklarımız olandan fazlasını istemiyoruz” diyen Güngör, sözlerini şöyle sürdürdü:

“Sonuna kadar bu işin arkasındayız. Direniyoruz. Direneceğiz. Kazanacağımıza inanıyoruz. Bizler işbaşı yapmak istiyoruz. Ancak bu koşullarda değil. Haklarımızla beraber. Evde eşimiz çocuklarımız var. Çocuğum karne aldığı gün biz de greve başladık. 9 yaşındaki çocuğum verdiğim harçlığı bana geri verdi. Baba senin de harçlığın yoktur diyerek. Bir şekilde yaşarız. Aç kalmayız. Onursuz yaşamaktansa, onurlu ölmek daha iyidir. Söyleyeceklerim bu kadar. Hepinizi saygıyla selamlıyorum.”

“HAKKIMIZI ALMADAN BU İŞİN PEŞİNİ BIRAKMAYACAĞIZ”

İşçilerden **Çağlar Büyük** ise sözlerine

şöyle başladı: “Öncelikle hoş geldiniz. Desteğinizden ötürü teşekkür ederiz. Grevimiz 18 Ocak’ta başladı. Moraller gayet iyi. Hava şartları da iyi.”

“2014 yılı Mart ayında örgütlendik. Tarsus’taki fabrikayla beraber. Bir hafta 10 gün gibi kısa bir sürede örgütlenmeyi tamamladık. Ancak patron yetkiye ve çoğunluğumuza itiraz etti. Mahkemeler 4,5 yıl sürdü. Sonunda Kristal-İş’in İzocam fabrikalarındaki yetkisi Yargıtay’ca onandı” diyerek örgütlenme sürecini anlatan Büyük, Ağustos 2018’de oturdukları TİS masasından geçen hafta uzlaşma olmadan kalktıklarını ve 18 Ocak’ta greve başladıklarını belirtti. Büyük, sözlerini şöyle sonlandırdı:

“Bizim bu etapta isteklerimiz şuydu. Enflasyon üzerine iki ikramiye ve sosyal hakları istedik. İşten çıkartılan arkadaşlarımızın alınmasını istedik. Başka da bir şey istemedik. Ancak kabul görmedi. Tarsus’taki fabrika ile beraber greve devam ediyoruz.

“Biz burada dirençliyiz, dirayetliyiz. Tepkiler de gayet iyi. Sizin gibi dayanışmaya gelen arkadaşlar oluyor. Sağ olun sesimiz oluyorsunuz. Emeğiyle, alınteriyle geçinen insanlar olarak haklarımızı almadan bu işin peşini bırakmayacağız, içeriye girmeyeceğiz. Sonuna kadar direneceğiz.”

2019, örgütlü güç olmanın yılı olsun!

Dünyada ve Türkiye’de 2018, krizle anılan bir yıl oldu. Krizin sonuçları ve yarattığı sorunlar dünyanın birçok ülkesindeki işçi ve emekçilerde tepkilere ve kitlesel eylemlere yol açtı. 2019’u tüm bu birikimlerle karşıladık.

Kriz petrokimya sektörü işçilerini de etkiledi. Doların yükselmesi ve hayat pahalılığı tüm işçileri alabildiğine zorladı. Sektörün özellikle asgari ücret ve asgari ücretin biraz üzerinde çalışan işçileri için zorlu bir yıl olacağının ilk örneklerini 2018’in son aylarında yaşadık. İşten atmalar sektör fabrikalarında da yaşanmaya başlandı. Asgari ücret ve Ocak zamları, gerçek enflasyon oranı ve gıdadan enerjiye birçok ürüne yapılan zamlar karşısında bir değer taşıyor. Birçoğu sözleşme sürecinde olan fabrikalardaki sözleşmelerin nasıl sonuçlanacağını bekleyen işçiler bu gerçeği unutmamalı. Sendikalı birçok fabrikada sözleşme süreçleri başlıyor. Bu süreçte krizi bahane eden patronların karşısına nasıl bir taslak ile çıkılacağı büyük bir önem taşıyor.

2019’un en önemli gündemlerinden bir diğeri de kıdem tazminatıdır. Yeniden kıdem tazminatı fonunun oluşturulması tartışılıyor. Patronlar, buldukları ilk fırsatta kıdem tazminatı hakkımızı gasp edecekler. Bunun hazırlığı patronlar ve hükümet tarafından yapılıyor. Birikmiş yıpranma payının, iş güvencesinin adı diyebileceğimiz kıdem tazminatı da birçok hakkımız gibi hiç edilmeye çalışılıyor.

Hak gasplarının, düşük ücretlerin, iş cinayetlerinin, yoksulluğun yanı sıra 2019 mücadele dinamiklerini de devraldı. 2019’un ilk günlerinde 8. haftasını geride bırakan Sarı Yelekliler, Fransa sokaklarında kararlılıklarını, taleplerine sahip çıkmanın örneğini sergiliyorlar. Ülkemizde ise başta 8 ayı geride bırakan Flormar direnişçileri olmak üzere direnişçi birçok işçi bölüğü de kazanana kadar direnme azmi ile mücadeleyi sürdürüyor. 2018’de petrokimya sektöründe birçok direniş ve grev gerçekleşti. 2018, son aylarında Gripin ve Ürosan gibi sözleşme süreçlerinde çıkılan grevlerle kapandı. Mücadele örnekleri ve dayanışma 2019’un da

parolası olacak.

Biriken sorunlar karşısında açığa çıkan öfke, toplumu yönetenlerin baskı ve yasaklarıyla, her türlü zulmü ile dizginlenmeye çalışılıyor. İşçi ve emekçilerin insanlık dışı yaşam koşullarına itilmesi ise tepkileri daha da büyütüyor. İşçi ve emekçiler sorunları görmüyor değil. Zira emekçi nüfus yoksulluğu, işsizliği, sefaleti iligine kadar yaşıyor. En büyük sorun, yaratılan korku atmosferinde suskunluğa gömülmektir. Tepki ortaya koymak isteyenlerin ise örgütlü bir hareket zemininde buluşamamasıdır.

2019’u örgütlü güç olmanın yılına çevirelim! Fabrikalarda, sendikalarda,

sanayi havzalarında, tüm ülkede ve dünyada işçi sınıfının üretimden gelen gücünü göstermek, taban örgütlülüklerini yaratmak ve çoğaltmak ile yürünecek bir yol kazanıma götürecektir. Kendi sözünü söyleyen, kararlarını alan, alınan kararları denetleyen, eyleme geçen ve kazanana kadar kararlılık gösteren bir yolda yürümesini bilen işçiler mutlaka kazanacaktır. Havayı patronlara karşı fırtınaya çevirmek için petrokimya işçileri omuzlarındaki sorumluluğu hissetmelidir.

**Petrokimya İşçileri Birliği
Bülteni’nin Ocak 2019 tarihli
sayısından alınmıştır...**

2019 yılı için geçerli olacak asgari ücret 2020 TL olarak açıklandı. Gerçekte ise bu rakam AGİ dahil olarak hesaplanıyor. Yani çıplak asgari ücretin gerçek rakamı 1828,74 TL.

Vergi dilimleri için yeterli düzenleme yapılmadığı için ise bu rakam bile yaz aylarından itibaren daha da düşecek. Bir kez daha vergi açığını kapatmak için fazla mesai yapmak zorunda kalacağız. Bununla birlikte birçok işyerinde asgari ücretin üstünde olan ücretler asgari ücretin altında kaldı. Ülkenin sanayi devlerinde, sözde “yüzyılın sözleşmesi”nin imzalandığı işyerlerinde 3-4 yıllık işçilerin ücreti asgari ücret ile eşitlendi. Şimdi binlerce işçi asgari ücret zammının kendi ücretine yansıtılması beklentisi içinde.

Biz işçiler bu beklentide olsak da patronlar da boş durmuyor. Bir yandan zam

Asgari değil insanca yaşam!

beklentimizi bastırmak için kriz edebiyatına sarılıyorlar. Diğer yandan daha açıklanan zam elimize geçmeden temel ihtiyaç ürünlerine yapılan zamlarla çok daha fazlasını geri alıyorlar.

Dahası, resmi enflasyon oranında yapılan zam için bile hükümetten teşvik üstüne teşvik alıyorlar.

Basit bir hesaplama asgari ücrete yapılan zammın, verilen teşviklerle devlet kasasından patronlara aktarıldığını gösteriyor. Yani, yapılan zammı aslında ödediğimiz vergilerle kendi cebimizden veriyoruz. Tüm bunlara ise, BES soygununun yeniden başlaması, İşsizlik Fonu’nun talan edilmesi ve kıdem tazminatının gas-

pına dönük hedefler ekleniyor.

SERVET-SEFALET UÇURUMU BÜYÜYOR

Türkiye’de servet-sefalet uçurumu her geçen gün derinleşiyor. Biz aldığımız üç kuruş zam ile geçinmeye çalışırken dolar milyarderlerinin sayısı her gün artmaya devam ediyor.

Asgari ücret zammının ardından patronların örgütü TUSİAD zam oranından memnun olduğuna dair açıklama yapıyor. Nasıl memnun olmasınlar ki? Zaten yapılan zammı çoktan cebimizden

Memnunlar, çünkü insanca yaşamayı bize unutturdular. Biz üç kuruşun hesabını yaparken onlar dolarlarını katlamaya devam ediyorlar.

ASGARİ DEĞİL, İNSANCA YAŞAM!

Birakalım rakamlarla onlar oynasınlar. Temel ihtiyaç maddelerine, faturlarına yapılan zammı bile karşılamayan bir asgari ücret zammını bize “Çok zam yaptılar!” diye yutturamazlar. Hem daha 3 gün geçmeden eriyip gidecek olduktan sonra yüzde bir milyon zam yap-salar ne? Birakalım rakamlarla oynamayı! Biz bu sömürü ve sefalet düzenine mahkum muyuz onu düşünelim. İnsanca yaşamak bizim hakkımız değil mi ona karar verelim! Ve bunun için birleşelim!

**Ankara İşçi Bülteni GREV’in Ocak
2019 tarihli sayısından alınmıştır...**

MİB MYK Ocak 2019 toplantısı sonuç metni

2019 yılında mücadeleye!

Metal İşçileri Birliği (MİB) olarak 2019 yılı Ocak ayı Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) toplantımızı gerçekleştirdik. MYK'nın, başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfının birliğini güçlendirmek için yaptığı değerlendirmeler ve aldığı kararları sunarsak;

SURIYE'YE YÖNELİK KIRLI SAVAŞ

Başta ABD ve Rusya olmak üzere emperyalistlerin Suriye halklarına ağıltan, yoksulluktan, ölümden başka bir şey vaat etmeyen işgal ve kirli savaş politikaları devam ediyor.

AKP iktidarı, sınıra gönderdiği askerleri ve silah yığınağını güç gösterisine çevirmenin gayretindedir. Suriye'deki savaşın dolaysız sorumlularından olan iktidarın, en barbarca yöntemlere başvuran ÖSO vb. çetelere verdiği destek gizlenemeyecek boyutlara vardı. "Sınırlarımızı teröristlerden temizliyoruz!" gibi yalanlara başvuran AKP iktidarı, Suriye topraklarından ganimet toplamanın derdine düşmüştür.

Ülkesini terk etmek zorunda kalan milyonlarca Suriyeli emekçi, başta Türkiye olmak üzere birçok ülkeye göç etti. Göç yollarına düşen mülteciler, gittikleri ülkelerde bin bir türlü zorlukla karşılaşıyorlar. Krizin, yoksulluğun sebebi olarak gösterilen Suriyeli emekçiler, kardeş halkların emekçileriyle aynı sorunları yaşıyorlar. Azgın sömürü koşullarına maruz kalan, aşağılanmayı göze alarak yaşamaya çalışan mülteciler, sorunlarımızın sebebi değildir. Asıl sorumlular, bu durumu yaratan ve de fırsata çevirmeye çalışan sermaye çevreleri ve işbirlikçi hükümetlerdir.

Ortak mücadele etmekten başka yol yoktur. Emekçiler arasına nifak tohumları ekmeye çalışan kapitalistlere karşı, işçi sınıfının birliği esastır. İşçilerin birliğini, halkların kardeşliğini savunmak ve bu bakışla davranmak emperyalist oyunları bozacak olan halkadır.

YEREL SEÇİMLER

Düzen partileri oy avcılığına çıkmış bulunuyor. AKP iktidarı, seçim vesilesiyle iyice yıpranan imajını tazelemenin gayretindedir. YSK üyelerinin görev süresini bir yıl daha uzatan karar, seçim hilelerini örtbas etmenin bir adımdır. Kurulan ittifaklarda rant kapısı belediyelerden kimin ne kadar pay alacağını hesabı yapılıyor.

Hileli, eşit olmayan şartlarda girilen seçimlerde hangi parti ya da aday kazansa kazansın, asıl belirleyici olan işçi sınıfının mücadelesidir. Toplumsal zenginliklerimize bir avuç kapitalist tarafından el konuluyor. Özel mülkiyet düzenine son verilmeden işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşmeyecektir.

ASGARİ ÜCRET

2019 yılı asgari ücreti AGİ dahil 2020 lira oldu. Komisyon üyelerinin oybirliği ile belirlenen rakamın, işçi sınıfının yaşam koşullarında hiçbir iyileşme sağlamayacağı ortadadır. Türk-İş başkanının, çalışanların %80'ini mutlu ettiğini iddia etmesi de koca bir yalandan ibarettir.

Yeni yılda temel tüketim ihtiyaçlarımızdan, doğalgaza, elektriğe ve daha bir çok kaleme zam yapıldı. Böylece yapılan zam ücretlere yansımada kuşa çevrildi. Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret için vereceğimiz mücadele bir an olsun durmayacaktır. Bekleme halinden çıkmalı, harekete geçmeliyiz. Düşük ücretlere karşı suskunluğumuza son vermeli, talebimiz olan insanca yaşamaya yetecek ücret için fabrikalarda komiteler kurmalıyız.

SINIFA YÖNELİK SALDIRILAR

YEP adı altında, kapsamlı bir saldırı programı hayata geçiriliyor. Sermayenin iştahını kabartan teşvik paketleri sunuluyor. Bizlerden kesilen vergilerin, prim paylarının kapitalistlerin kasasına aktarılmasına göz yumamayız.

Daha önce BES'ten 2 ay içinde cayma hakkı bulunuyordu. Yeni BES yasası ile 45 yaş altı işçi, emekçilerin 3 yıl boyunca sistemde kalması zorunlu hale getiriliyor. İznimiz olmadan sigorta şirketlerine kaydımız yapılacak, sigorta şirketlerine "sigorta" işlevi göreceğiz. SGK emekliliğini hayal yapan iktidar, BES ile ikinci emek-

lilik imkanı yakalanacağını iddia ediyor. Emeklilik bir hak, ertelenmesi kabul edilemez.

İşsizlik Fonu, sermayenin talanına açılmış durumda. Asgari ücrete destek adı altında 12 ay boyunca 500'ün altındaki iş yerlerinde işçi başına 150 lira, 500 ve üzerinde işçi çalıştıran iş yerlerinde ise 101 lira teşvik olacak. Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP iktidarı, 2019 ve 2020 yıllarında ilk defa işe alınacak her işçinin asgari ücret üzerinden sigorta ve vergi giderlerini emekçiden yaptığı kesintilerle karşılayacak. Sermayenin imdadına yetişmekte gecikmeyenler, sıra işçiye, emekçiye gelince faturayı nasıl ödettireceğinin hesabını yapıyorlar.

Teşvik paketlerinden bir diğeri, çok tehlikeli sınıfta yer alan, 10'dan fazla çalışanı bulunan ve son 3 yıl içerisinde ölümlü ve sürekli iş göremezlikle sonuçlanan iş kazası bulunmayan iş yerlerinde, çalışanların işsizlik sigortası işveren payı, 3 yıl süreyle yüzde 2 yerine yüzde 1 olarak alınacak. Kapitalistlerin kâr hırsı uğruna birçok işçi kardeşimiz can veriyor. Kayda alınmayan birçok iş kazası ve cinayetinin olduğu yurttan, iş kazaları ve cinayetlerinde kayıt dışılığın önü açılacaktır.

Tüm bunlar sermayedarlar için teşvikler, işçiler için kölelik anlamına geliyor. 2019 yılı bütçesinde 32 milyar lira teşvik adı altında patronlara aktarılırken, bütün bu para bizlerden toplanan vergiler ve maaşlarımızdan kesilerek oluşturulan fonlardan karşılanacaktır.

DİRENİŞLER

Yurt çapında devam eden direnişleri ele alan MYK'mız, direnişçi işçilere yönelik baskıları, gözaltıları kınadığını, sınıf kardeşlerimizin yanında olduğunu, olacağını bildirir. Soğuk, kar, çamur demeden direnen başta Flormar, Cargill, TOKİ olmak üzere işçi kardeşlerimizin direniş-

ni selamlıyoruz.

İZBAN işçilerinin 1 ayı geride bırakan grevi, Cumhurbaşkanı kararnamesi ile bir gece yarısı yasaklandı. AKP'nin hükümet olduğu dönemde yasaklanan 16. grev oldu. Grevin başından itibaren AKP-CHP bir bütün olarak greve olan düşmanlıklarını ilan ettiler. AKP-CHP karşıtlığı üzerinden sahte bir algı yaratmaya çalışanların, grev yasağıyla nasıl kol kola yürüdükleri bir kez daha görüldü. MYK'mız, işçi sınıfının en önemli silahı olan grevlere dönük yasadışı tutuma karşı tüm işçileri grev hakkına sahip çıkmaya çağırılmaktadır. Grev hakkı grevle kazanılır.

KESK'in çağrısıyla düzenlenen bölgesel mitingler, dar eylemler olmaktan öteye geçememiştir. Konfederasyonlar, basın açıklamasından öteye geçmeyen bir anlayışla hareket ediyor. Mücadele programından yoksun olmanın sonucu mitinglere katılım ve coşku zayıf olmuştur. Fabrikalarda, işyerlerinde örülecek çalışmalarla mücadeleyi ilerletmek öncül her işçinin sorumluluğu dahilindedir.

SARI YELEKLİLER HAREKETİ

Benzine yapılan zamlara, yüksek vergilere karşı harekete geçen, sokaklara çıkan milyonlarca Fransalı işçi, emekçinin eylemleri devam ediyor. Kendilerini "Sarı Yelekliler" olarak adlandıran emekçiler günlerdir sokakları terk etmiyor. Polis azgın saldırısına rağmen eyleme devam diyen hareketin taleplerinin bir kısmı kabul edilse ve ilk haftalara göre katılım azalsa da azımsanmayacak sayıda bir kitle militan eylemleri sürdürüyor. %1'lik zenginlere karşı %99 olan yoksulların mücadelesi sürüyor ve sürecektir. Metal İşçileri Birliği olarak Fransalı emekçilerin isyanını selamlıyoruz.

YAYINLAR

Güçlü bir yayın için yapılan değerlendirmelerde bülten ve sosyal medya araçlarımızın nicelik ve nitelik olarak gücünün artırılması, etkin kullanımı planlandı. Halihazırda metal işçisinin sözünü söylediği kürsü olan sosyal medyanın yanı sıra bültenimizin de metal işçisinin sesi soluğu olduğu, bültene katkılarının artırılması yönünde planlamalar yapıldı.

Birliğin çalışmalarını ele alan MYK'mız, krizin faturasını ödememek için tüm metal işçilerini komitelerde örgütlenmeye çağırır. Kazanmanın yolu, işçi sınıfının birliğini güçlendirmekten, örgütlenmekten geçiyor. Yeni yılda metal işçisinin örgütü olan Metal İşçileri Birliği'nin faaliyetlerini güçlendirmeye, yeni yılı kavga, mücadele yılı olarak karşılamaya çağırıyoruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

18 Ocak 2019

Avrupa ve Amerika işçilerine mektup...

Enternasyonalizm, Spartakistler

Alman Devrimi'nin en yüksek ve sert aşamasını ifade eden ve **Spartakist Hafta** olarak da bilinen Ocak 1919 olayları sırasında, Rusya'da da iç savaş tüm şiddetiyle sürüyordu. Bolşeviklerle yeni kurulmuş Almanya Komünist Partisi (KPD) arasında hızlı bir iletişim imkanı bulunmuyordu. SPD'li sosyal-hainlerin kurduğu yeni Alman hükümeti (kendinden önceki gerici hükümetin aldığı kararı izleyerek) buna yanaşmadığı için, iki ülke arasında resmi bir ilişki, dolayısıyla Berlin'de Sovyet temsilciliği de henüz yoktu. Bu nedenle Almanya'da olup bitenler Sovyet Rusya'ya hayli gecikmiş olarak ve son derece yetersiz bilgiler halinde yansıyor.

Lenin, burada yayınladığımız metnini (**Avrupa ve Amerika İşçilerine Mektup**) kaleme almaya Spartakist Hafta'nın en kızgın günlerinde başlamıştı. Dolayısıyla olup bitenlerden habersizdi. Yalnızca Aralık sonunda KPD'nin kurulduğundan haberdardı. Nitekim mektubu da esası yönünden, dünya devrimi ve yeni bir enternasyonal bakımında büyük önem atfettiği bu gelişme üzerinedir.

Lenin mektubunu daha tamamlamadan Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'in alçakça öldürülmesi haberini aldı. 15 Ocak'ı 16'sına başlayan gece gerçekleşen olayın haberinin 17 Ocak'ta Moskova'ya ulaştığını biliyoruz. Tartışmalı birçok yargı içerse de Rosa Luxemburg üzerine kapsamlı bilgilere dayalı çok değerli bir biyografi kaleme almış olan Peter Nettle'dan, bu haberin kaynağının KPD önderlerinden Leo Jogiches'in Lenin'e çektiği telgraf olduğunu öğreniyoruz: "Dıştan katı bile görünse Leo Jogiches, eski bir devrimciye yakışan bir tarzda, Lenin'e 17 Ocak'ta kısa ve özlü bir telgraf gönderdi: '**Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht son devrimci görevlerini yerine getirmişlerdir.**'"

Lenin burada yayınladığımız mektubuna, Alman Devrimi ve Spartakistler'in nihayet kendi bağımsız partilerini kurmuş olmalarının büyük tarihsel önemine işaret ederek başlamıştı. Berlin'deki cınayetlerin haberini alınca, bunun anlamına ilişkin değerlendirmelerle sürdürdü. Mektup, Rusya'daki iç savaşın bunal-

tıcı ve yoğun ortamında, Lenin'in Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmelerine değinebildiği nadir metinlerden biridir.

Türkçe çevirisine yalnızca "Emperyalizm / Kapitalizmin Sonuncu Aşaması" başlıklı kitabın eklerinde rastlayabildik (Sosyalist Yayınlar, Şubat 1995, s.283-288). Metnin çevirisindeki belirgin zayıflığı fark ettiğimiz için, İngilizce ve Almanca çevirileriyle karşılaştırmak ihtiyacı duyduk, Yazık ki yanılmadığımızı gördük.

Metnin burada yayınlanan biçimi, İngilizce ve Almanca çevirileri ışığında elden geçirilmiştir. Bu şekilde metnin çeviri sorumluluğu tümüyle **Kızıl Bayrak'a** aittir.

Alman Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle yayınladığımız öteki metinlerde yaptığımız gibi, Lenin'in mektubunu da içeriğine uygun gördüğümüz vurgulardan oluşan bir özel başlıkla yayınlıyoruz.

Kızıl Bayrak

Yoldaşlar,
Amerikan işçilerine 20 Ağustos 1918 tarihli mektubumun sonunda; uluslararası sosyalist devrimin diğer orduları yardıma gelmedikçe kuşatılmış bir kalenin içinde gibiyiz, diye yazıyordum. İşçiler sosyal hainlerle, Gompersler ve Rennerler'le bağlarını kopartıyorlar, diye eklemiştim. İşçiler yavaşça fakat emin adımlarla komünist ve bolşevik taktiklere yakınlaşıyorlar.

Bu sözler yazıldığından bu yana beş aydan az zaman geçti. Ve bu dönemde, çeşitli ülkelerin işçilerinin komünizm ve Bolşevizm'e yönelişlerini göz önünde bulundurarak, dünya proletarya devrimindeki olgunlaşmanın son derece hızlı ilerlediğini söylemek gerekir.

O zaman, 20 Ağustos 1918'de, yalnızca bizim partimiz, Bolşevik Parti, eski Enternasyonal'le, 1914-1918 emperyalist savaşı sırasında utanç verici tutumla iflas etmiş bulunan 1889-1914'lerin II. Enternasyonal'iyle, bağlarını kararlı bir biçimde koparmıştı. Sömürücü burjuvaziyle ittifak kurarak lekelenen bir sosyalizmi ve sosyal demokratizmi terk ederek komü-

nizme geçmek üzere tamamıyla yeni bir yola giren yalnızca bizim partimizdi. Gerçekten proleter devrimci taktiği kabul etmek için, resmi sosyal demokrat ve sosyalist partilere tamamıyla nüfuz etmiş ve etmekte olan küçük burjuva reformizmini ve oportünizmini terk ederek yeni bir yola giren gene yalnızca bizim partimizdi.

Bugün, 12 Ocak 1919'da, yalnızca Letonya, Finlandiya, Polonya gibi eski çarlık imparatorluğu sınırları içindeki ülkelerde değil, fakat Batı Avrupa'da, Avusturya, Macaristan ve Hollanda'da, ve nihayet Almanya'da da daha şimdiden bir dizi komünist proletarya partisi görüyoruz. İşçi sınıfının sadık yandaşları Liebknecht, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin, Franz Mehring gibi tüm dünyaca tanınmış ve dünyaca ünlü önderler tarafından yönetilen Alman "Spartaküs Birliği", II. Wilhelm'le ve Almanya'nın soyguncu emperyalist burjuvazisiyle ittifak yaparak kendilerini sonsuza dek lekeleyen Scheidemann ve Südekum gibi sosyal şovenlerle (sözde sosyalist, eylemde şoven) tüm bağlarını kesin olarak kopardığında ve kendini Almanya Komünist Partisi olarak adlandırdığında, gerçekten proleter, gerçekten enternasyonalist ve gerçekten devrimci III. Enternasyonalin, **Komünist Enternasyonal'in** kuruluşu bir olgu haline geldi. Biçimsel olarak bu kuruluş henüz onaylanmadı, fakat gerçekte III. Enternasyonal şimdiden mevcuttur.

Bugün, tüm bilinçli işçilerin, tüm samimi sosyalistlerin, 1914-1918 savaşı sırasında, Rusya'da Menşevikler ve "Sosyalist-Devrimciler" gibi, Almanya'da Scheidemann ve Südekum gibi, Fransa'da Renaudel ve Vandarvelde gibi, İngiltere'de Henderson ve Webb gibi, Amerika'da Gompers ve hempaları gibi, "kendi" burjuvazilerini destekleyenlerin sosyalizme ne kadar alçakça ihanette bulunduklarını görmemeleri olanaksızdır. Bu savaş hem Almanya hem de İngiltere, Fransa, İtalya ve Amerika kapitalistleri payına tamamıyla emperyalist, gerici ve yağmacı bir savaş olarak ortaya çıktı. Şimdilerde de ganimeti paylaşmak için, Türkiye'yi, Rusya'yı, Afrika ve Polinezya sömürgelerini, Balkanlar'ı vs. bölüşmek için birbirlerini yemeye başladılar. Ren'in sol

yakasına Fransız burjuvazisi, Türkiye'ye (Suriye, Mezopotamya) ve Rusya'nın bir bölümüne (Sibiry, Arhangelsk, Bakü, Krasnovodsk, Aşabad vs.) Fransız, İngiliz ve Amerikan kapitalistleri tarafından el konulduğunu gördüğümüzde, ganimetin paylaşılması yüzünden İtalya ile Fransa, Fransa ile İngiltere, İngiltere ile Amerika, Amerika ile Japonya arasında düşmanlığın durmadan büyüdüğüne tanıklık ettiğimizde, Wilson'un ve izleyicilerinin "demokrasi" ve "ulusların birliği" üzerine ettikleri ikiyüzlüce sözlerin iç yüzü inanılmaz bir hızla ortaya çıkıyor.

Ve burjuva demokrasisinin önyargılarıyla tamamıyla dolmuş, ikiyüzlü ödelek "sosyalistlerin" yanı başında, daha dün "kendi" emperyalist hükümetlerini savunan ve bugün Rusya'ya askeri müdahaleye karşı boş "gösterilerle" yetinen bu "sosyalistlerin" yanı başında, İtilaf ülkelerinde komünist yolu, Maclean'ın, Debs'in, Lorient'nun, Lazzari'nin, Serrati'nin tuttukları yolu izleyenlerin sayısı artıyor. Bu yol, yalnızca burjuvazinin devrilmesinin ve burjuva parlamentolarının yıkılmasının, yalnızca Sovyetler iktidarı ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasının, emperyalizmin ezilmesini, sosyalizmin zaferini ve kalıcı bir barışı sağlayabileceğini anlayanların yoludur

O zamanlar, 20 Ağustos 1918'de (*girişte sözü edilen ilk mektubun tarihi-çn*), proletarya devrimi Rusya ile sınırlı kalıyor ve "Sovyetlerin iktidarı", yani **tüm** devlet iktidarının işçi, asker ve köylü Sovyetleri vekillerine ait olduğu sistem, henüz (ve fiilen) yalnızca Rusya'ya özgü bir kurum olarak beliriyordu.

Şimdi, 12 Ocak 1919'da, güçlü bir "Sovyet" hareketi Letonya, Polonya, Ukrayna gibi yalnızca eski çarlık imparatorluğunun çeşitli yerlerinde değil, fakat aynı zamanda Batı Avrupa ülkelerinde de, savaşın acısını çekmiş ülkelerde olduğu kadar (Almanya, Avusturya) tarafından (İsviçre, Hollanda, Norveç) görüyoruz. Almanya'da devrim -ki en ileri kapitalist ülkelerden biri olması nedeniyle özellikle önemli ve karakteristiktir- derhal "Sovyet" biçimine büründü. Alman devriminin bütün bir gelişme seyri ve özellikle "Spartakistlerin", yani prole-

ve dünya devrimi

V. İ. Lenin

taryanın gerçek ve biricik temsilcilerinin, Scheidemannlar ve Sükedumlar gibi hain ve alçakların burjuvaziyle ittifakına karşı mücadelesi, -tüm bunlar tarihin sorunu Almanya ile ilgili olarak nasıl ortaya koyduğunu açıkça gösteriyor: "Sovyet iktidarı" ya da hangi gülünç biçime girerse girsin ("ulusal" ya da "kurucu" meclis!) burjuva parlamentosu.

Dünya tarihi çerçevesinde sorunun ortaya konuluşu böyledir. Şimdi bu herhangi bir abartıya düşmeksizin söylenebilir ve söylenmelidir.

"Sovyet iktidarı", proleter diktatörlüğünün gelişiminde ikinci tarihsel adım ya da aşamadır. Paris Komünü bunun ilk adımıydı. "Fransa'da İç Savaş"ında Komün'ün anlam ve içeriğinin dahice bir çözümlemesini veren Marx, Komün'ün **yeniden bir devlet tipini, proletarya devletini** yarattığını gösterdi. En demokratik cumhuriyet dahil her devlet, bir sınıfın başka bir sınıfı baskı altında tutmak için kullandığı bir makinadan başka bir şey değildir. Proleter devlet de proletaryanın elinde burjuvaziye ezmenin bir aracıdır. Böyle bir ezme gereklidir; çünkü devrimlerinin ve mülksüzleştirilmelerinin ardından, toprak sahipleri ve kapitalistlerin, tüm burjuvazinin ve onun tüm çanak yalayıcılarının, tüm sömürücülerin kaçınılmaz öfkeli ve umutsuz direnişi başlar.

Kapitalistlerin mülkiyetinin ve iktidarının korunduğu en demokratik cumhuriyetin en demokratik burjuva parlamentosu bile, bir avuç sömürücünün milyonlarca emekçiyi ezmesinin bir aracıdır. Emekçilerin sömürden kurtuluşu için mücadele eden sosyalistler, mücadelemiz burjuva düzeninin sınırları içinde kaldığı sürece, burjuva parlamentosunu bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme kürsüsü olarak kullanmaları gerekiyordu. Şimdi, dünya tarihinin tüm bu düzeninin yıkılışını, sömürücülerin devrilmesini ve ezilişini, kapitalizmden sosyalizme geçişi gündeme getirdiği bugün, burjuva parlamentoculuğuyla, burjuva demokrasisiyle yetinmek, bunu genel olarak "demokrasi" adıyla süslemek, **burjuva** niteliği gizlemek, kapitalist mülkiyet korunduğu sürece genel oyun burjuva devletin araçlarından biri oldu-

ğunu unutmak; tüm bunlar, utanç verici biçimde proletaryaya ihanet etmektir, sınıf düşmanının, burjuvazinin yanına geçmektir, hain ve dönecek olmaktadır.

Bolşevik basının 1915'ten beri yorulmaksızın söz ettiği dünya sosyalizmindeki üç eğilim, Almanya'da sürmekte olan kanlı mücadelenin ve iç savaşın ışığında tüm açıklığıyla kendilerini gösteriyorlar.

Karl Liebknecht, bu isim tüm ülkelerin işçilerince tanınır. Bu isim her yerde, özellikle de itilaf ülkelerinde, bir önderin proletaryanın çıkarlarına bağlılığının, sosyalist devrime sadakatının sembolüdür. Bu isim gerçekten samimi, gerçekten fedakarlık dolu bir mücadelenin, kapitalizme karşı amansız bir mücadelenin simgesidir. Emperyalizme karşı sözde değil fakat eylemde uzlaşmaz bir mücadelenin, özellikle "kendini" ülkesi emperyalist zaferlerin sarhoşluğu içindeyken, her türlü fedakarlığa hazır mücadelenin simgesidir. Almanya sosyalistleri içinde dürüst ve gerçekten devrimci kalanlar, proletarya ve tüm sömürülen kitlelerin saflarında öfkeyle kaynaşan ve devrimi tamamlama arzusu büyüyen en iyi ve en adanmış kimseler, bunların tümü şimdi Liebknecht'i ve "Spartakistleri" izliyorlar.

Liebknecht'in karşısında Scheidemannlar, Südekumlar ve Kaiser'in ve burjuvazinin tüm zavallı uşaklar takımı duruyor. Onlar, tıpkı Gompresler ve Victor Berger'ler, Hendersonlar ve Webberler, Renandeller ve Vanderveldeler gibi, sosyalizmin hainleridir. Onlar işçi sınıfının, biz Bolşeviklerin (bu sıfatı Rus Südekum'ları olan menşevikler için kullanarak) "işçi hareketinin içinde burjuvazinin ajanları" olarak nitelendirdiği, burjuvazi tarafından rüşvetlerle satın alınarak bozulan üst tabakasını temsil etmektedirler. Amerikan sosyalistlerinin en iyilerinin duruma mükemmelen uyan harika ifadeleriyle, onlar "kapitalist sınıfın işçi kahyaları"dır. Bu sosyalist ihanetin **en yeni** ve "modern" **tipidir**; çünkü tüm uygar, ileri ülkelerde burjuvazi -sömürgeci baskı yoluyla ya da biçimsel yünden bağımsız ama güçsüz ülkelerden mali "kazançlar" elde ederek- "kendini" ülkesindekinden kat kat daha büyük bir nüfusu soyuyor. Bu "ekstra kazançlar", emperyalist burjuvazinin

elinde, bunların bir bölümüyle proletaryanın üst tabakasını satın alıp bozabilmesinin ve devrimden korkan oportünist, reformist bir küçük-burjuvaziye dönüştürülmesinin ekonomik olanağıdır.

Spartakistlerle Scheidemann'cılar arasında sallantılı, omurgasız "Kautsky'ciler" bulunuyor. Bunlar sözde "bağımsız", ama pratikte tümüyle, tüm çizgi boyunca, bugün burjuvaziye ve Scheidemann'cılara yaslanan, yarın Spartakistlere bağlı hareket eden, kısmen birincilerin kısmen ikincilerin izinden giden kimseler. Fikirden yoksun, karaktersiz, politikasız, onursuz, vicdansız, şaşkınlığın ve budalalığın vücut bulmuş canlı hali bu kimseler. Sözde kendilerini sosyalist devrimin yanında gösteriyorlar, fakat fiilen devrim başladığında bunu anlayacak yetenekte değiller ve dönecekler gibi genel olarak "demokrasiyi" yani, **gerçekte burjuva** demokrasisini savunuyorlar.

Her kapitalist ülkede, her düşünen işçi, ulusal ve tarihsel koşullara göre değişen durum içinde, sosyalistler ve sendikacılar arasında özellikle bu üç temel eğilimi ayırt edebilecektir. Zira emperyalist savaş ve dünya proleter devriminin başlangıcı, tüm dünyada benzer ideolojik ve politik akımlar yaratıyor.

Yukarıdaki satırlar Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un Ebert ve Scheidemann hükümeti tarafından vahşice ve alçakça öldürülmesinden önce yazılmıştır. Burjuvazinin önünde yerlere kadar eğilen bu cellatlar, belirgin biçimde yalan olan "kaçmaya çalışırken" bahanesiyle (Rus çarlığı, 1905 Devrimi'nin kanla bastırılması sırasında, tutukluları öldürmek için bu bahaneyi sıklıkla kullanmıştı), Alman beyaz muhafızlarına, çok kutsal kapitalist mülkiyetin bu tasmalı köpeklerine, Rosa Luxemburg'u linç etmeleri, Karl Liebknecht'i haince öldürmeleri için izin verdiler. Bu cellatlar aynı zamanda, sözde masum, sözde sınıflar üstü devlet otoriteleriyle, bu beyaz muhafızları korudular. Sosyalistlik taslayanlar tarafından yapılan bu zalimce işin tüm alçaklığını, tüm rezilliğini ifade etmek için kelimeler yetersiz. Görünüşe göre tarih, "kapitalist sınıfın işçi kahyaları" rolünün, vahşiliğinin,

alçaklığının ve adiliğinin "uç sınırına" varması gerektiği gibi bir yol seçti. *Freiheit* adlı gazetelerinde "tüm sosyalist" partilerin temsilcilerinden oluşan bir "mahkeme" üzerine konuşan budala Kautsky'cileri bir yana bırakalım (bu köle ruhlu Scheidemann'cı cellatları sosyalist olarak adlandırmaya devam ediyorlar!). Beyinsizliğin ve küçük burjuva ödekliliğinin bu başlıca kahramanları mahkemelerin devlet iktidarının organları olduğunu bile anlamıyorlar; oysa Almanya'daki mücadele ve iç savaş, tam da bu iktidarı kimin elde tutacağı sorununun çözülmesi için sürdürülüyor: Cellat ve pogromcu nitelikleriyle Scheidemann'cılar ve "saf demokrasi" övgüleriyle Kautsky'lerin "hizmet ettiği" burjuvazi mi, yoksa sömürücü kapitalistleri devirecek ve onların direncini kırarak proletarya mı?

Proletarya Enternasyonalinin en iyi temsilcilerinin, dünya sosyalist devriminin unutulmaz liderlerinin kanı, ölüm-kalım mücadelesindeki yeni yeni işçi kitlelerine sürekli biçimde güç verecektir. Ve bu mücadele zafere ulaşacaktır. Biz Rusya'da, 1917 yazında, "Temmuz günleri" boyunca, Rus Scheidemann'ları, Sosyalist-Devrimciler ve Menşeviklerin, Bolşeviklere karşı beyaz muhafızların "zaferini", "devlet" otoritesiyle nasıl desteklediklerini bizzat yaşadık. Petrograd sokaklarında bolşevik broşürleri dağıtan işçi Voynov'u kazakların linç ettikleri 1917 yazının "Temmuz günlerini" yaşadık. Burjuvazinin ve uşaklarının bu "zaferlerinin" yığınları burjuva demokrasisi, "genel oy" ve benzeri hayallerden ne kadar çabuk kurtardığını da kendi öz deneylerimizden biliyoruz.

Burjuvazi ve itilaf devletleri hükümetleri bugün bazı kararsızlıklar gösteriyor. İçlerinden bir kesim, beyaz muhafızlara yardım ve en koyu monarşist ve feodal gericiliğe hizmet için Rusya'da bulunan müttefik ordular arasında maneviyatın kırılmakta olduğunu görüyorlar. Bu kesim, askeri müdahaleyi sürdürmenin ve Rusya'nın yenme hesaplarının - ki uzun süre boyunca milyonluk bir işgal ordusunun bulundurulması anlamına gelir bu- proletarya devrimini itilaf ülkelerine

taşımanın en emin ve hızlı yolu olduğunu fark ediyor. Ukrayna'daki Alman işgal birlikleri örneği buna yeterli bir kanıttır.

İtilaf devletleri burjuvazisinin öteki bir bölümü, her zaman Rusya'ya askeri müdahale, "ekonomik kuşatma" (Clemenceau) ve Sovyetler Cumhuriyetinin nefes alınamayacak hale getirilmesinde direnir. Bu burjuvazinin hizmetindeki tüm basın, yani Fransa ve İngiltere'de kapitalistlerden para yardımı gören gazetelerin çoğu, sovyetlerin iktidarının çabucak iflas edeceği kehanetinde bulunuyor. Rusya'daki açlık felaketinin tasvirinden zevk duyarak "huzursuzluk" ve Sovyet iktidarının "istikrarsızlığı" konusunda yalanlar uyduruyorlar. İtilaf devletlerinin kendilerine subay, gereç, para ve yardımcı birlikler sağladığı beyaz muhafızların, büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin orduları, Rusya'nın açlık içindeki merkez ve kuzey bölgeleri ile buğday bakımından en verimli bölgeleri olan Don ve Sibirya arasındaki bağlantıyı kesiyorlar.

Petrograd ve Moskova'daki Ivanovo-Voznesensk'teki ve diğer işçi merkezlerindeki açlık çeken işçilerin ızdırabı gerçekten çok büyüktür. Eğer işçiler Rusya'da ve tüm dünyada sosyalizmin davasını savunduklarını anlamasalar, itilaf devletlerinin askeri müdahalesinin (bir yandan gereç, para ve subayla "kara" orduları yollamaya devam ederlerken, öte yandan "ordularını" yollamayacakları yolundaki ikiyüzlü sözlerle sık sık gizlenen müdahale!) onları içine düşürdüğü bu felaketlere, açlık işkencelerine katlanamazlardı.

Müttefik birlikler ve beyaz muhafızlar Arhangelsk'i, Perm'i, Orenburg'u, -Don üstü -Rostov'u, Bakü'yü, Aşkabat'ı tutuyorlar, fakat "Sovyet Hareketi" Riga ve Harkov'u kazandı. Letonya ve Ukrayna, Sovyet Cumhuriyetleri oluyorlar. İşçiler görüyorlar ki büyük fedakarlıkları boşuna değildir. Sovyet iktidarlarının zaferi tüm dünyada ilerliyor ve genişliyor, büyüyor ve güçleniyor. Büyük kayıplara malolan ve sert mücadelelerle geçen her ay, tüm dünyada Sovyetler iktidarının davasını güçlendiriyor, onun düşmanlarını, sömürücüleri zayıflatıyor.

Sömürücüler hâlâ dünya proletarya devriminin en iyi önderlerini linç etmek ve öldürmek, kurbanları çoğaltmak ve işgal edilmiş ya da fethedilmiş ülke ve bölgelerdeki işçilerin ızdıraplarını arttırmak için yeterince güçlüler. Fakat tüm dünyanın sömürücülerinin gücü, insanlığı sermayenin boyunduruğundan, kapitalist rejimde kaçınılmaz olan yeni emperyalist savaşların sürekli tehdidinden kurtaracak olan dünya proletarya devriminin zaferini engellemeye yetmeyecek.

21 Ocak 1919

Ölümünün 100. yılında Franz Mehring'e saygıyla...

Marksizm'e geç ama tam gelen devrimci!

A. Eren

Eduard Fuchs, Franz Mehring'in arşivini yöneten ve Mehring'in son anlarında yanında olan kişidir. Fuchs, Rosa ve Karl'ın katledilmeleri haberini alan Mehring'in acısına şöyle tanıklık eder:

"*Mehring yoldaşları Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg katledilişlerinin dolayı öldü... Yaşlı adam böyle bir şeyin olacağına bir türlü inanmak istemiyordu. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un hunharca katledilişlerinin haberini aldıktan sonra, şaşkın bir şekilde saatlerce odada dolanıp durdu. Ta ki o yaşlı vücudu yorulup koltuğa yığılana kadar... Ama yeniden ayağa fırladı ve huzursuz bir şekilde devam etti... Gözleri kuruydu ama kini ve hırsı yüzünden belli oluyordu. 'Bugüne kadar hiçbir hükümet bu kadar alçalmadı', diye mırıldanıp duruyordu.*"

Mehring yoldaşlarının kaybının acısını kaldıramadı, onlardan yalnızca iki hafta sonra, 29 Ocak 1919'da yaşamını yitirdi. Rosa Luxemburg'un biyografi yazarı Peter Nettl, hızlı ölümünü kastederek, "büyük ölçüde dostlarının ölümünün kurbanı olarak hayata gözlerini yumdu" der.

Mehring, 27 Şubat 1846'da, Pomeranya'nın şimdi Polonya sınırları içinde kalan Schlawe (İhçe Slawno) kentinde, Prusyalı burjuva Protestan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1866-1870 yıllarında klasik filoloji ve felsefe eğitimi gördü. 1869'dan itibaren birçok bur-

juva demokrat ve radikal gazetede çalıştı ve yöneticilik yaptı. 1880'li yıllardan itibaren Marx ve Engels'in eserleriyle tanıştı ve böylece politikada radikal tutuma yöneldi. Bismarck yönetiminin kötü ünlü Sosyalistlere Karşı Yasa'sının uygulamada olduğu yıllardı. Mehring çalıştığı burjuva demokrat yayın organlarında buna karşı makaleler yayınladı. Bu onun için burjuva demokrat konumdan radikal biçimde koparak Marksizm'e yöneldiği sancılı süreçti. Bu kopuş sürecini 1891 yılında, yani hayli ileri bir yaşta, dönemin marksist sosyalist partisi SPD'ye üye olarak tamamladı.

SPD'nin teorik dergisi *Neue Zeit*'in yazarı (1891-1913) ve aynı zamanda *Liebknecht Volkszeitung* redaktörü (1902-1907) olarak, oportünizm ve revizyonizme karşı ideolojik-teorik cephede verilen mücadelede içinde etkin biçimde yer aldı. Bu çabasıyla SPD solunun en tanınmış temsilcilerinden biri oldu. Edebiyat, tarih, felsefe ve diğer birçok alanda marksist dünya görüşüne dayalı araştırmalar yaptı. 1897-1898 yıllarında sosyal demokrat hareketin tarihini ele alan dört ciltlik bir eser yayınladı.

1905 yılından itibaren Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Clara Zetkin ile birlikte, o sıralar artık oportünizme batmış durumdaki SPD içinde, sol akımın önemli bir üyesi olarak yer aldı ve oportünizme karşı açıktan mücadeleye etkin

biçimde katıldı. 1905 Rus Devrimi'nin ortaya çıkardığı stratejik ve taktik sorunlar, bu arada kitle grevlerinin/eylemlerinin devrimin gelişimindeki çok özel rolü üzerine yapılan tartışmalarda Bolşeviklerden yana açık tutum aldı.

1906-1911 yılları arasında SPD'nin parti okulunda tarih dersleri verdi. Mehring bu süreçte *Ortaçağ'dan Bu Yana Alman Tarihi* başlıklı eserini yayımladı. 1914'ten itibaren oportünizme, sosyal-yurtseverliği, savaş çığırtkanlığına karşı ön cephede mücadele etti. Spartaküs grubunun kurucuları arasında yer aldı. Rosa Luxemburg'la birlikte 1915'ten itibaren *Internationale* ve *Spartaküs Mektupları*'nı yayımladı.

Mehring, Ekim Devrimi'ni ve dünya ölçüsündeki tarihsel etkisini doğru değerlendiren devrimci marksistlerin başında gelir. *Bolşeviklere açık mektup*, devrimci enternasyonalist dayanışmanın ve Rusya'da yaratılan görkemli esere bağlılığın ifadesidir. Mehring Alman işçi sınıfının aynı yolda yürümesi gerektiğini dile getirir.

Aralık 1918 yılı sonunda KPD'nin kuruluşunda yer aldı. Artık yaşlı ve çok hastaydı. Üstüne çok yakın dostları ve mücadeleye yoldaşları Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in hunharca ve alçakça öldürülmelerinin ağır acısı da binince ölümü hızlandı. KPD'nin kuruluşundan yalnızca bir ay sonra yaşamını yitirdi.

Franz Mehring toplamı 15 ciltten oluşan hacimli bir edebi, tarihsel ve teorik çalışma bıraktı geride. Bunlar arasında Karl Marx'ın biyografisi de bulunmaktadır. (Marx'ın hayatı üzerine ilk kapsamlı inceleme olan bu hacimli eser, iki cilt halinde Türkçe'ye de çevrilmiştir: *Karl Marx / Yaşam Öyküsü*, İlyay Yayınları, 2009).

Franz Mehring, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ile birlikte, her zaman büyük bir sevgi ve saygıyla anılacaktır.

Polonya hükümetine açık mektup... "Rosa'nın tabelasını asın!"

Zaklin Nastic, Polonya kökenli bir Almanya vatandaşıdır. Sol Parti (Die Linke) İnsan Hakları Komisyon sözcüsüdür. 12 Ocak 2019'da, Rosa Luxemburg'un katledilişinin 100. yılı vesilesiyle ve evinin duvarından indirilen anı tabelanın yeniden asılması talebiyle, Polonya hükümetine bir açık mektup kaleme aldı...

Sayın bayanlar ve baylar, Sayın Wojewoda Przemysław Czarnek,

... Geçtiğimiz Mart ayına kadar Zamość'ta, Polonya doğumlu, Polonya halkının ve hükümetinin gurur duyması gereken, olağanüstü bir kişiliğin anısına bir tabela duvarda asılı duruyordu. Rosa Luxemburg ve ailesinin

yaşadığı evin dış duvarında, "1871 doğumlu, enternasyonal işçi hareketinin yılmaz temsilcisi" yazılı bir anı tabelaydı bu.

1 Nisan 2016'da Polonya Parlamentosu "Komünizm Propagandasının Yasaklanması Yasası"nı çıkararak, bütün yerel yönetim kurumlarına, sokakların isimleri, anıtlar, tabelalar gibi sol geçmişle ilişkili tüm anıların silinmesi talimatı verdi. Bu yasa, faşizme karşı hayatlarını ortaya koyan ve halkların hâlâ büyük saygı duyduğu direnişçilerin hatıralarını hiçe saymaktadır. Bu saygıyı özellikle de Polonya halkı göstermiyor? Eğitim ve kültüre, politik ekono-

minin eleştirisine, sanat ve edebiyata, demokrasiye katkı sunan ve her şeyden önce halkların birbirini kırdığı savaşa son verilmesi için hayatını veren bu küçük Yahudi kadının kişiliğine saygı göstermek için gerçekte solcu olmak da gerekmiyor...

Nazi liderlerinin gülünç "Yahudi-Bolşevik komplo" çığılıkları attığı bir atmosferde 30 milyon Yahudi, Sovyet, Polonya, Alman ve diğer ülkelerden insanların katledilmesinin kulaklarınızda çınlaması gerekiyor...

Bir an önce bu anı tabelayı geri asmalısınız!

SARAH NASTIC

Suriye’de yıkım, “yeniden imar” ve kapitalizm

Eski Katar Dışişleri Bakanı’nın itirafına göre ABD emperyalizminin Ortadoğu’da-ki suç ortakları, Suriye’yi yakıp yıkmak için 137 milyar dolar harcadılar. Suriye halkları şahsında insanlığa karşı işlenen bu büyük suça ABD, AB emperyalistleri, T. Erdoğan-AKP iktidarı, Körfez’in Ortaçağ artığı şeyh, emir ve kralları, siyonist İsrail rejimi ve bölgedeki diğer işbirlikçiler ortak oldu.

Bu yıkımın sahadaki icraatçıları, IŞİD şahsında temsil edilen cihatçı katil şebekeleridir. “Kapitalist emperyalizmin 21. yüzyıldaki görünümü” olan IŞİD, sistemin yıkım ve kıyımdayı göstermesi açısından ibret verici bir örnektir.

IŞİD’e karşı savaş demagojisine sarılan ABD, Ankara’daki işbirlikçileriyle birlikte halen İdlib’e yığılan “IŞİD ikizleri”ne koruma sağlıyor. Dolayısıyla yıkıcı savaşın daha da uzaması için ellerinden geleni yapıyorlar. Cihatçı savaş aparatlarının etkisi azalınca ABD ile Türk orduları doğrudan savaşın tarafı oldu. “Teröre karşı savaş” safasatasını dilden düşürmeyen ABD ile Ankara’daki işbirlikçileri halen Suriye’ye karşı savaşın bitirilmesi önündeki tek ciddi engeldir. Belli ki Suriye’de yaptıkları yıkım ve kıyımı yeterli görmüyorlar.

Bazı cephelerde çatışmaların devam etmesine rağmen, “Suriye’nin yeniden imarı” konusu da tartışılmaya başlandı. Zira yarıya yakını yıkılmış bu ülkede yüz milyarlarca dolar hacminde bir “yeniden imar pastası” olacağı söyleniyor. Bu büyüklükte bir pastanın kapitalist şirketlerin iştahını kabartması, hatta salyalarını akıtmaması işten bile değil...

Ülke yıkılırken silah tekellerinin önünü açan kapitalist devletler, şimdi de “yeniden imar pastası”ndan pay kapmak için tepişiyorlar. Yani kapitalist şirketler

İlkin çatışma, savaş ve yıkımdan kâr sağlayan şirketler, şimdi ihalelerden elde edilecek kârdan pay almak için kıran kırana bir rekabet içindeler. Yani kapitalist sistemle himaye ettiği şirketlerin yıkarken de imar ederken de temel hedefleri aynıdır: Kâr, daha çok kâr!

hem yıkımdan büyük bir rant elde ediyorlar hem yıkımın yeniden imarından pay kapmak için devletleri işe koyuyorlar.

Emperyalist kapitalizmin yıkıcılığının varacağı boyutu anlamak için birinci ve ikinci paylaşım savaşlarına, Cezayir’e, Vietnam’a, Filistin’e, Afganistan’a, Irak’a, Libya’ya, Yemen’e bakmak yeterlidir. Her krizi bir savaş ve yıkım takip ediyor. Ortadoğu’nun savaş alanı, yani yıkım ve kıyım cehennemi haline gelmesi, emperyalist kapitalizmin devam eden krizinin dolaysız sonuçlarından biridir. Krizin aşılması, yani sistemin kronik bir kriz içinde bulunması, yıkıcı savaşların şiddetlenme eğiliminde olduğuna işaret ediyor. İsrail’in son günlerde had safhaya varan küstahça saldırı ve tehditleri gidişatın yönü hakkında somut bir fikir veriyor.

Yıkıma uğratılan ülkeler direneme-

diğinde, emperyalistler yeniden imara gerek bile duymuyorlar. Afganistan, Irak, Libya ve bazı Afrika ülkeleri buna örnektir. Yakılıp yıkılan ülkeler karanlığa itilmekte, doğal zenginliklerin yağmalanması garanti altına alınmakta, ülkeler silahlı çetelerin cirit attığı alanlar haline getirilmektedir. Yeniden imar, ancak direnen ülkeler için söz konusu olmaktadır. Bu olgu, kapitalizmin nasıl da yıkıcı bir barbarlık sistemi olduğunu göstermesi açısından çarpıcıdır.

Suriye’nin müttefikleriyle birlikte direnmesi, ülkenin tümünün değil bir kısmının yıkılması, devletin ise parçalanamaması, yeniden imarı zorunlu kılıyor. Yeniden imar gündeme geldiğinde ise, bizzat yıkıcılar “yeniden imar pastası”ndan pişkince pay istemektedirler. Bu rezaletin en çarpıcı örneği AKP-saray reji-

minin yandaş şirketler için el ovuşturarak pay talep etmesidir.

Büyük dilimin Suriye’yi destekleyen Rusya ile İran arasında paylaşılacağına kesin gözüyle bakılıyor. Ancak pay talep edenler bunlardan ibaret değil. Efrin’in zeytinlerini çalan AKP-saray rejimi, son dönemde yandaş şirketlerine pay kapabilmek için de her yola başvuruyor. Suriye’yi yakıp yıkmak için petro-dolarlarını saçıp savuran Körfez rejimleri bile sıraya girmiş durumda. Bunlara aracı veya taşıron kullanarak pay kapmaya çalışan emperyalist tekelleri de eklemek lazım.

Suriye’ye karşı savaşta farklı cephelerde yer alanlar, “yeniden imar pastası”ndan alınacak pay konusunda da çekişiyorlar. İlkin çatışma, savaş ve yıkımdan kâr sağlayan şirketler, şimdi ihalelerden elde edilecek kârdan pay almak için kıran kırana bir rekabet içindeler. Yani kapitalist sistemle himaye ettiği şirketlerin yıkarken de imar ederken de temel hedefleri aynıdır: Kâr, daha çok kâr!

Diğer her şey bir yana, salt bu olgu, kapitalizmin ne kadar vahşi, ne denli kıyıcı bir sistem olduğunu ispatlamaya yeter. İnsanları, toplumları, ülkeleri, doğayı kapitalist bir azınlığın kârı uğruna yakıp yıkan, yapan ancak tekrar yıkan bu sistemin, insan soyunun bekası için acilen yıkılması gerekiyor.

İsrail’den Suriye’ye hava saldırısı

Siyonist İsrail Ortadoğu’da saldırıganlığını sürdürüyor. İsrail ordusu Suriye’deki İran güçlerine hava saldırısı düzenlediklerini açıkladı. Saldırıda İran Devrim Muhafızları’na bağlı Kudüs Gücünün hedef alındığı belirtildi.

Saldırı öncesinde İsrail Başbakanı

Netanyahu 20 Ocak günü, Suriye’deki İran güçlerini hedef alacağını söylemişti.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi de saldırıyla ilgili açıklama yaptı. Başkent Şam yakınlarının hedef alındığı belirtilen açıklamada, bölgede silah denetimi

nın ve Hizbullah ile İran’a ait askeri birliklerin bulunduğu ileri sürüldü. Ayrıca açıklamada, saldırıda yaşamını yitirenlerin de olduğu ifade edildi.

Suriye, İsrail füzelerinin çoğunun hava savunma sistemleri tarafından engellendiğini açıkladı.

Almanya-Fransa “dostluk” anlaşması

22 Ocak Salı günü, Almanya’nın Aachen kentinde, Almanya başbakanı Angela Merkel ile Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron’un katıldıkları bir imza töreniyle Almanya-Fransa “dostluk” anlaşması imzalandı.

Yeni dostluk anlaşması, 1963 yılında dönemin Fransa Cumhurbaşkanı Charles de Gaulle ile Alman Başbakanı Konrad Adenauer arasında imzalanan “Elysee Anlaşması”nın yenilenmesi niteliğinde bir anlaşmadır. 28 maddeli yeni anlaşma, ekonomi, savunma ve Avrupa politikalarındaki ikili işbirliğinin artırılmasını öngörüyor. Anlaşmada ayrıca, Fransız-Alman ortak ekonomik bölgesi oluşturulması, silah ihracatında ortak kurulların belirlenmesi, halklar arasındaki ilişki ve ortak inisiyatiflerle şehir kardeşliğinin teşviki için fon kurulması da yer alıyor.

Merkel anlaşmayla ilgili olarak, “Anlaşma, artan popülizm ve milliyetçiliğe verilmiş ortak cevaptır” diyerek, “özel zamanlarda kararlı, açık, ileriye yönelik ve yanlış anlamaya yer vermeyecek tepkilere ihtiyaç” olduğunu belirtti.

Merkel’in ardından söz alan Macron da Aachen’da imzaladıkları anlaşmanın Avrupa birleşme sürecine ivme kazandıracağını söyleyerek, “Avrupa, dünyadaki yeni fırtınalara karşı halklarımızın koruma kalkanı olmalı!” sözleriyle anlaşmayı övdü.

Aynı konuda konuşan Almanya Dışişleri Bakanı Heiko Maas ise şunları söyledi: “Bu anlaşma ile zaten azami seviyede-

ki Fransız-Alman işbirliğine bir basamak daha attık. Tarihimizde ezeli düşmanlığın derin izlerini taşıyan iki ülke arasında kurulan dostluk diğer ülkelere de örnek oluşturabilecektir.” Maas, dünyanın en sıkı ortaklık kuran iki ülkesi olduklarını ve başka ülkeleri de yeni dostluk anlaşmasında öne çıkarılan işbirliğine davet ettiklerini de sözlerine ekledi.

EMPERYALİSTLERİN KIRLI İŞBİRLİĞİNDEN DOSTLUK ÇIKMAZ!

Sözüm ona dostluk anlaşmasını imzalayanlar, AB’nin lokomotifi iki emperyalist devlettir. Almanya, başta kendi sınırları içinde olmak üzere, tüm AB’de sosyal hak gasplarının başını çeken ve bu konuda model kabul edilen bir ülke. Fransa ise, Sarı Yelekliler hareketinin son

derece haklı ve meşru sosyal taleplerini polis terörüyle cevaplayan ve birikmiş zenginliğe rağmen emekçilerin yoksulluk ve işsizlikle boğuştuğu bir ülke.

Bu iki emperyalist ülkenin dünyadaki militarizm, silahlanma, sömürü ve doğanın talan edilmesindeki büyük paylarına ise değinmeye bile gerek yoktur.

Dostluk kelimesi çakarsız ilişkiyi ifade eden son derece insancıl bir kelimedir. Tersine emperyalist-kapitalizm ise sömürü, kâr ve egemenlik uğruna her türlü kötülüğe başvurabilen bir sistemdir. Bu sistemde insani hiçbir duygu ve davranışa yer yoktur.

Dolayısıyla bunların imzaladıkları anlaşmada geçen “dostluk” kelimesi, bu anlaşmanın özüyle hiçbir şekilde bağdaşmayan, emperyalistlerin dilinde iğreti, ikiyüzlü ve demagojik bir kavramdan

başka bir şey değildir.

Bu anlaşmanın, emperyalist hegemonya yarışının kızıştığı, Avrupa ordusu tartışmalarının alevlendiği, Fransa’dan başlayan sosyal hareketliliğin tüm Avrupa’yı etkilediği bir dönemde yapıyor olması ayrıca manidardır. Almanya ve Fransa iki komşu ülke olarak çok yönlü ekonomik, siyasi, askeri vb. ilişkilere sahiptirler. Diğer AB ülkelerine sömürge muamelesi yapan Almanya, elde edilen büyük ranttan Fransa’yı da bir parça nemalandırmaktadır.

Kurtlar sofrası olan emperyalist dünyada uzlaşma ve dostlukların hiçbir samimiyeti, kalıcılığı ve garantisi yoktur. Onların ömrü kirli çıkarlara dokununcaya kadardır. Bugünün “dostlarının” yarın düşman olması sıkça rastlanılan bir durumdur.

Beyrut’ta on binler alanlara çıktı

İşsizliğin yüzde 30’ları aştığı, yolsuzluğun sisteme damgasını vurduğu Lübnan’da, son aylarda her hafta ülkenin farklı kentlerinde eylemler gerçekleştirildi. Bu eylem süreci, 20 Ocak günü Başkent Beyrut’ta yapılan kitlesel bir eylemle taçlandırıldı.

Lübnan Komünist Partisi’nin (LKP) çağrısıyla gerçekleştirilen eyleme Halk Hareketi, Nasırcı Halkçı Hareket, Demokratik Halk Partisi ile bazı demokratik kitle örgütleri katılım sağladı. Eylem 20 bini aşkın işçi, emekçi, kadın ve gencin katıldığı bildirildi. Farklı noktalardan yürüyüşe geçen kortejler, Beyrut’un merkezinde bulunan Bışara el Khuri meydanında birleşti.

Pankartlar, dövizler ve şiarlarla taleplerini haykıran emekçiler, tıkanma

noktasında bulunan sistemin yarattığı yıkıcı sorunlara “Artık yeter!” dediler. Siyasi güçlerin etnik, dinsel, mezhepsel aidiyete göre konumlandığı, temel kurumların bu ayrımlara göre bölüştürüldüğü (Cumhurbaşkanı Hristiyan, Başbakan Müslüman Sünni, Meclis Başkanı Müslüman Şii vb.) Lübnan’da sistem, tıkanmadan çıkamıyor. Alt yapı hizmetlerini bile halka sunmaktan aciz olan bu sisteme karşı sınıfsal temelde bir hareketin gelişmesinin zorlukları var.

Beyrut’ta gerçekleştirilen eylem on binlerin katılması, LKP’nin bu cendereyi kırmak için bir yol açabileceği umudunu

yeşertmiş görünüyor. Bu kolay olmasa da, -zira insanların çoğu sınıfsal konumuna göre değil etnik, dinsel, mezhepsel aidiyetine göre tutum alıyor ki, bu da tıkanmış sisteme hizmet ediyor- biriken sorunların aşılma bir yana daha da derinleşmesi, toplumun en azından belli bir kesimini arayışa zorluyor. Bu koşullarda ‘alt kimlikler’ üstü bir çizgi izlemeye en yakın parti LKP’dir. Beyrut yürüyüşü/mitingi ile yakalanan ivme, geliştirilmeye devam ederse, uğursuz dinci/mezhepçi sistemin cenderesi kırılabilir.

Eylemlerde yükseltile şiarlar, toplumsal sorunların giderek derinleştiği-

ni, sınıfsal eksende örgütlenme ve mücadele için önümüzdeki sürecin daha uygun bir atmosfer yaratacağına işaret ediyor.

Beyrut’taki eylemde emekçiler ve yoksullar üzerindeki verginin hafifletilmesi, banka ve gayrimenkul şirketlerine kademeli vergi getirilmesi, akaryakıt uygulanan vergilerin geri çekilmesi, sosyal güvenliğin korunması, iş imkanlarının yaratılması, devlet kurumlarındaki yolsuzluklara dur denilmesi, ilaç ithalatı ve dağıtımının tekelinin kırılması, iş imkanlarının yaratılması ve benzeri birçok talep dile getirildi.

LKP’nin çağrısı üzerine on binlerin sokaklara dökülmesi, Lübnan’da sınıf çatışmalarının sertleşme eğiliminde olduğuna işaret ediyor.

Rusya ile Japonya arasında adalar anlaşmazlığı

Rus Devlet Başkanı Putin ile Japonya Başbakanı Shinzo Abe, 22 Ocak 2019'da, Rusya'nın başkenti Moskova'da "barış görüşmeleri" için bir araya geldiler. Görüşme, Pasifik Okyanusu'nda bulunan Kuril Adaları üzerine olsa da, her iki ülke önden bu yönde bir açıklama yapmaktan kaçındı. Putin "kolay bir görüşme olmayacak" derken, Shinzo Abe ise "çözülmesi zor bir görevle" karşı karşıya olduklarını belirterek görüşme öncesinde sonucunu açıklamış oldu.

Japonlar İkinci Dünya Savaşı öncesinde, söz konusu adalardan biri olan Yujno-Kurilsk'de, pek de masum olmayan sebeplerle hava alanı inşa etmişlerdi. Emperyalist savaşta bu hava alanı Sovyetler Birliği'ne karşı saldırı üssü olarak kullanıldı. Bu nedenle 1945 yılında bu adalar Sovyetler Birliği tarafından ele geçirildi.

1951 yılında Japonya Kuril Adaları'ndan feragat ettiğini duyursa da, kısa süre sonra adalara yeniden talip oldu. O günden bu yana Kuril Adaları dönem dönem iki devlet arasında krize neden olmaktadır.

1956'da Sovyetler Birliği, askeri üs kurulmaması kaydı ile adaları Japonya'ya vermeyi kabul etse de, Japonya ABD'nin basıncıyla bu şartı kabul etmediği için anlaşmaya varılamadı.

Geçtiğimiz yılın Kasım ayında yapılan

toplantıda, Rusya ve Japonya beklenmedik bir şekilde müzakereleri hızlandırmak için adım attılar.

Putin, Kuril Adaları'ndan ikisinin iadesi için 1956 Deklarasyonu'na bağlı kalacaklarını duyurdu. Putin ile Shinzo Abe 22 Ocak 2019'da Moskova'da müzakere masasına oturdular. Japonya'nın iç politik nedenlerle anlaşmadan yana olmasına rağmen, anlaşma sağlanamadı.

Görüşmenin ardından yapılan açıklamada Putin şunları söyledi: "İki ülke

arasında bir barış anlaşmasına varılması için yoğun çaba sarf ediyoruz. Buradaki amaç, halklarımızın da destek vereceği Rusya ve Japonya arasındaki ilişkileri daha da geliştirecek bir anlaşmaya varmak."

Japonya Başbakanı Shinzo Abe ise, "Rusya ile Kuril Adalarında ortak ekonomik faaliyetlerimizi güçlendireceğiz, iki ülke arasında askeri alandaki işbirliğini de geliştireceğiz. Japonya ve Sovyetler Birliği'nin 1956'da imzaladığı deklarasyon

yonu temel alan bir barış anlaşması için müzakereleri hızlandırarak devam ettireceğiz. Bu konuda Şubat 2019'da bakanlar düzeyinde görüşmelerimiz olacak" şeklinde konuştu.

Görüşme sonrası yapılan açıklamaya iyimserlik havası hâkim olsa da, Kuril Adaları çekişmesi kolay çözüleceğe benzemiyor. Çünkü her iki emperyalist güç de sorunun çözümünden ziyade yayılmacı emellerle ilgililer.

Ofer Hapishanesi'nde koğuş baskını: 100'ü aşkın Filistinli yaralandı

FİLİSTİNLİ TUTSAKLAR: "SALDIRILARA DİRENECEĞİZ"

Ofer Hapishanesi'ndeki tutsaklar yayınladıkları ortak metin ile İsrail'in Filistinli tutsaklara savaş ilan ettiğini ve bunu da Ofer Hapishanesi'nden başlatıklarını söylediler.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), İslami Direniş Hareketi (Hamas), Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi (El-Fetih), İslami Cihad Hareketi, Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi imzasıyla ortak bir açıklama yayımlandı.

Siyasi bir karar ile gelen emir üzerine hareket eden Ofer Hapishanesi yönetimi

minin saldırıya geçtiğini belirten tutsaklar 20 Ocak Pazar gününden Pazartesi gününe arama adı altında devam eden saldırılarda sözlü ve fiziki şiddet ile hakaretlerle karşılaştıklarını, eşyalarının tahrip edildiğini ve çıplak arama işkencesinin devreye koyulduğunu aktardılar.

Saldırıya karşı büyük bir direniş sergilediklerini aktaran tutsaklar ancak göz yaşartıcı gazlar, birkaç hücre duvarının yıkılması ve bölümlerin kapatılması ile aramalar yapılabildiğini belirttiler. Bu sırada elektrikli cop ve köpeklerin de kullanıldığını eklediler.

Ofer Hapishanesi'ndeki gerginli-

Siyonist İsrail rejimi zindanlara kattığı Filistinlilere yönelik baskı ve saldırılarına devam ediyor. 1200 Filistinlinin tutulduğu Ofer Hapishanesi'nde de arama bahanesiyle 21 Ocak sabahından itibaren koğuşlara baskın düzenleyen İsrail askerleri 100'ü aşkın Filistinliyi yaraladı.

Baskın yapılan 10 koğuştan 8'inde gaz bombası kullanıldığını belirten Filistinli Esir Kulübü, tutsakların hem gaz kapsülü hem de plastik mermilerin isabet etmesiyle yaralandıklarını açıkladı.

Baskın sırasında tutsakların elbise ve diğer eşyalarının tahrip edildiği belirtilirken, arama sırasında soğuk havaya rağmen üzerlerine kalın giysi almadan çıkarılan tutsakların bu duruma tepki gösterdikleri belirtiliyor.

ğın hâlâ hüküm sürdüğünü söyleyen tutsaklar saldırılara karşı daha güçlü eylemler ortaya koyacaklarını belirtti. "Birlik ve onur savaşı" adını verdikleri bir mücadele içerisine girdiklerini ifade eden tutsaklar, onurlarını ve tarihlerini korumak için kendilerine yöneltilen her türlü saldırıya meşru direnişleriyle yanıt vereceklerini vurguladı.

Tutsaklara yapılan bu saldırının İsrail'in organize bir hamlesi olduğunu dile getiren tutsaklar, İsrail'deki seçimler için kendilerine yapılan saldırının kullanıldığını ifade etti. Bu saldırı ile oy devşirmeye çalışan İsrail partilerinin başarısız olacaklarını söyledi.

Uluslararası insan hakları örgütlerin bu suçlara karşı durmaya ve haklarını korumak için harekete geçmeye çağırarak tutsaklar, özgür medyanın da seslerini duyurmasını talep etti.

Kadın cinayetleri devlet kurumlarının gözü önünde işleniyor!

Kadın cinayetlerinin, taciz ve tecavüzlerin korkunç boyutlara ulaştığı gerçeğini her gün basına yansıyan haberlerden, tutulan istatistiklerden görüyoruz. Dinci-gerici AKP iktidarının kadın düşmanı politikalarının bir sonucu olarak kadınlar şiddetin her türlüyle karşı karşıya kalıyorlar. Sömürünün, baskının ve zorbalığın olduğu bir düzende insan ilişkilerine şiddetin türlü biçimi sirayet ediyor. Bu olgu, kadını aşağılayan, ikincil gören gerici ataerkil kültürün özellikle pompalanmasıyla birleşince kuşkusuz ki en büyük bedeli kadınlar ödüyor, kadına yönelik şiddet tırmanıyor.

2018'de 440 kadın cinayetinin gerçekleştiği, faillerinin ise kadınların eşleri, babaları, erkek arkadaşları ya da oğulları olduğu biliniyor. Devletin kadına yönelik şiddeti gerçekte önlemek gibi bir derdinin olmadığını ise yaşanan deneyimlerden biliyoruz. Kâğıt üzerinde varlığını koruyan kimi önlemlerin kadın katliamlarını önlemekten ne denli uzak olduğunu ve alınan bu göstermelik önlemleri bile kaldırmaya niyetli olduklarını görüyoruz.

Kamu Başdenetçisi sıfatıyla Şeref Malkoç'un Türkiye gazetesine verdiği rö-

portaj dinci gerici iktidarın bu konudaki bakışını özetliyor. Boşanma sürecindeki aileler için getirilen "aile arabuluculuğu" sistemini kendisinin önerdiğini söyleyerek övünen Malkoç, kadınları şiddetten korumak amacıyla çıkartılan 6284 sayılı Yasa'yı hedef alarak şöyle diyebiliyor: "Biz eşleri barıştırmak yerine ayrışın diye kanun çıkarmışız. Eşler tartıştığında kadın karakola telefon açıp şikâyetle bulunduğu, koca evden uzaklaştırma alıyor. Bu da öfkeyi ve kadına şiddeti körükliyor."

Kuşkusuz bu yönlü gerici propagandayı gericiğin farklı sözcüleri sürekli gündeme getiriyorlar. Kanunun Türk aile yapısı dikkate alınmadan hazırlandığından dem vuranlardan kadına yönelik şiddetin nedeni sanki bu yasaymış gibi yasanın çıktığı yıldan bu yana kadın cinayetlerinin arttığını söyleyenlere dek gerici koro hiç susmuyor.

Yasalarda da devlet kurumlarında da kadınları şiddetten koruma kaygısının zerresi yok. Göstermelik alınan önlemlerin ise kadınları kurtaramadığı ortadadır. Şimdiye kadar yüzlerce kadın, uzaklaştırma kararı aldıkları eşleri ya da eski

eşleri tarafından öldürüldü. Bunun son örneği Manisa'da bir kadının, koruma kararına rağmen öldürülmesi oldu. İçişleri Bakanlığı bu olayda, "Yüksek risk grubunda değildi" diye savunma yaptı. Yine Edirne'de şiddet gördüğü eşinden ayrılarak boşanma davası açan Kübra Olgun, hakkında 3 ay uzaklaştırma kararı olan eski eşi tarafından katledildi. Kocanın tehditlerine rağmen başka hiçbir önlem alınmadığı için genç kadın devlet kurumlarının gözleri önünde öldürüldü.

Görüldüğü gibi kadınlar "devlet korumasına" rağmen öldürülmekte, katiller ise yargı korumasına alınmaktadır. Pek çok kadın cinayetinde katillere "tahrik indirimleri" yapılmaktadır.

Sermaye devleti gerçeğinde kadınların ne hakları ne özgürlükleri ne de yaşam güvenceleri vardır. Kadınlar bu koşullara rağmen hakları, özgürlükleri ve yaşamları için şiddetin her türüne karşı mücadeleye devam ediyorlar. Bu mücadelenin başarıya ulaşması ise şiddetin, kötülüğün ve gericiğin türediği kapitalizm bataklığının kurutulmasıyla mümkündür.

Gerici iktidardan göz boyama

Kadına yönelik şiddeti körükleyen, cinsel istismar ve saldırıları işleyenleri cezasızlıkla ödüllendiren ve kadına erkeğe biat etmesi için telkinlerde bulunan dinci-gerici iktidar, kadına şiddet konusunda göz boyamaya devam ediyor. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ile Milli Savunma Bakanlığı arasında imzalanan "Kadının Güçlenmesi ve Kadına Yönelik Şiddetle Mücadelede Kurumsal Kapasitenin Güçlendirilmesi, İşbirliği ve Eşgüdümün Artırılmasına Dair Protokol" de bundan öteye bir anlam taşıyor.

Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, 22 Ocak'ta protokolün imzalandığı törende yaptığı konuşmada son 16 yılda kadına yönelik şiddet yüzde 1500 oranında artmışken, "Son 16 yılda kadına yönelik şiddetle mücadele konusunda önemli mesafeler kat edildiğini" iddia etti.

2015-2017 yıllarında resmi rakamlara göre 20 kadın "koruma" kararına rağmen gerekli önlemler alınmadığı için katledilirken, 440 kadının katledildiği 2018 yılında da benzer tablonun sürdüğü bir dizi habere yansıdı. Bütün bu gerçeklere karşın Selçuk şu güzellemelerle şiddete karşı sözde nasıl "mücadele" ettiklerini anlattı:

"Şiddet mağduru kadınların korunmasını desteklemek için de kurumsal mekanizmalarımızı güçlendiriyoruz. Şu anda 79 ilimizde Şiddet Önleme ve İzleme Merkezlerimiz (ŞÖNİM) bulunmaktadır. Kadın konuk evlerini de yaygınlaştırmak suretiyle kadınların mağduriyetlerinin önüne geçtik. Bakanlığımıza bağlı 110 kadın konuk evi, yerel yönetimlere bağlı 34 olmak üzere ülkemiz genelinde 144 kadın konuk evimizde 3 bin 454 kişilik kapasitemizle kadınlarımıza hizmet vermekteyiz. ALO 183 aile, kadın, çocuk ve engelli danışma hattında şiddete uğrayan, uğrama riski taşıyan, destek ve yardıma ihtiyaç duyan kadınlarımız ve çocuklarımız için 7 gün 24 saat ücretsiz hizmetlerimiz sürmektedir."

Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar da burada kendisine biçilen misyona uygun şekilde açıklamalarda bulunarak Milli Savunma Bakanlığı sözcüsü olarak kadın bir subayın seçilmesini "övünç" olarak sundu. 4 ayda 99 bin er ve erbaşa farkındalık eğitimi verildiğini, söyledi.

Küçükçekmece EKK'dan kahvaltılı forum

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) 20 Ocak'ta düzenlediği kahvaltılı ile işçi-emekçi kadınların sorunlarını, taleplerini ve yaklaşan 8 Mart gündemini tartıştı. Sefaköy İşçilerin Birliği Derneği'nde bir araya gelen emekçi kadınlar kahvaltının ardından forum gerçekleştirdiler.

Forumda geride bırakılan 2018 yılı emekçi kadınlar şahsında değerlendirildi. Verilerle birlikte işçi-emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar aktarıldı. 2018 yılında gerçekleşen direnişler ve eylemler vurgulandı. Tecavüzlere getirilmek istenen affın tartışıldığı forumda

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne hazırlıklar konuşuldu.

Son olarak planlamaların yapıldığı forum 10 Şubat tarihinde dernekte gerçekleşecek Greif Belgeseli'nin çağrısıyla bitirildi. Forum boyunca aynı zamanda çocukların deneyim atölyesi yapıldı.

Birliğimizi güçlendirelim, mücadeleyi büyütelim!

Bu düzen tarafından baskının, sömürünün gölgesinde günden güne geleceğimizin karartıldığı bir yılı daha geride bıraktık.

GEÇTİĞİMİZ BİR YIL BOYUNCA NELER YAŞADIK?

Geçtiğimiz yıl okul kapıları, müfredatın tamamen gericileştirilmesi ile açılmıştı. Evrim konusunun kaldırılmasından din derslerinin arttırılmasına kadar birçok uygulama hayata geçirildi. Sömürü düzeninin eğitim sistemi, “benim istediğim geleceği, yani geleceksizliği yaşayacaksınız” mesajıyla yüklüydü.

Eğitim sistemi içerisinde liselilerin bütün bir yaşamının sıkıştırıldığı sınav sistemi birçok kere değişikliğe uğradı. Açık uçlu sorudan derslerin kaldırılıp tekrar eklenmesine, sürelerin uzatılıp, kısaltılmasına kadar birçok kez yapboz parçası değiştirir gibi sınav sistemi değiştirildi.

Sınav sonuçları açıklandığında binlerce ortaokullu arkadaşımız açıkta kaldı, liselere yerleşemedi. Yine on binlerce arkadaşımız da sınav barajını geçemeyerek üniversitelere yerleşemediler.

Bu düzenin verdiği karneyi reddederek, karnesini alamayan arkadaşlarımız için, gelecek kendi ellerimizde demek için yapmak istediğimiz karne eylemine polis azgınca saldırdı. Onlarca liseli yoldaşımız, çok sayıda arkadaşımız yoğun işkenceye maruz kaldı ve tüm dünya bu düzenin karnesinde baskı, şiddet, işkence olduğunu gördü.

Her gün okullarımızda bir yenisini duyduğumuz taciz-tecavüz haberleriyle başladık güne. Daha birkaç hafta önce Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi’nde tacizci öğretmenin, arkadaşlarımız tarafından ortaya çıkartmasını hatırlayalım.

Sermaye düzeni içerisinde debelenen ekonomik krizin faturasını, işçi-emekçi ailelere ödetmek için hayatın her

alanında baskıyı ve sömürüyü arttırdı.

İsmail Devrim çocuğuna pantolon alamadığı için yaşamına son verdi.

Bir anne çocuğunun okul taksitini ödeyemediği için az daha hapishaneye atılacaktı. Bizler ise kantinden, kırtasiyeden aldığımız her şeye daha çok para ödemek zorunda kaldık. Okul kıyafetleri iki kat daha fazla zamlandı.

Özetle 1 yıl boyunca evde, okulda, sokakta, staj yaptığımız fabrikada, atölyede, kısacası kafamızı çevirdiğimiz her yerde baskı, sömürü, şiddet kol geziyordu.

BASKIYA, ŞİDDETE, GELECEKSİZLİĞE KARŞI GELECEK BİZİ!

Baskıya, şiddete, geleceksizliğe karşı artık susmayalım. Bizler sussak da sessiz kalsak da geleceğimizi tel örgülerle çeviren, kendi saltanatını devam ettirmek için bizi sömüren bu düzen var olmaya devam edecek.

Bizler geleceğine sahip çıkan liseliler olarak sesleniyoruz: Gelecek ellerimizde, gelecek birliğimizde!

Bu dergiyi eline aldıysan sen de geleceğine sahip çıkmak için birliğine buluştu demektir. Bizlerin geleceği ne dört duvar arasına sığdırılan eğitim sisteminde ne de 5 şıkka sığdırılmak istenen sınav sisteminde. İyi bir gelecek ancak birliğimizi güçlendirerek, mücadeleyi büyüterek gelecek.

Sen de katıl insanlığın kurtuluşu için verilen mücadeleye!

Sen de katıl gelecek kavgasına!

Liselilerin Sesi’nin Ocak 2019 tarihli 89. sayısından alınmıştır...

Küçükçekmece DLB’den Devrim Okulu

Küçükçekmece Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Devrim Okulu’nun ilkinin tamamladığını açıkladı. DLB tarafından 19 Ocak’ta yapılan açıklamada, okullarda yaşanan sorunlar ve gerici eğitimin yanı sıra dünya ve Türkiye’de süren eylem ve direnişlerin de ele alındığı belirtildi.

“Tarihin öznesiyiz, değişeceğiz de değiştireceğiz de” diyerek başladı Devrim Okulumuz” ifadeleriyle başlayan açıklamada, “Egemenlerin kendi dünya görüşleri çerçevesinde işletilen eğitim sisteminin çürümüşlüğü tartışma götürmeyecek

boyuta ulaştı” denildi. Buluşmada, “gericileştirilip yozlaştırılarak tacizlerin artması, kantin fiyatlarından araç gereçlerin ve toplamında eğitimin pahalılığı, müfredatın sürekli değiştirilerek niteliksizleştirilmesi” başlıklarının aralarında olduğu, eğitim alanındaki sorunların ele alındığı ifade edildi.

Okullarda ve ülkede yaşanan sorunların, dünya genelinden bağımsız olmadığı vurgulanırken, “Fransa’da sarı yeleklilerin eyleminden liselilerin kara Salı eylemlerine, İsviçre’li öğrencilerin ağaçları

eyleminden Sudanlı doktorların grevine kadar birçok eylem üzerine sohbet ettik. Ülkemizde de süren direnişlerden Florimar, Tarih, İzocam’ı konuştuk” denildi.

Buluşma, bir sonraki Devrim Okulu’nun planlanmasıyla sona erdi. Konu başlıkları ise şöyle sıralandı: “Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşımı tarihidir”, “İnsan tarihin öznesidir. Değişir, değiştirir”, “Cehalet, ayrıcalıklı sınıfın ustaca kullandığı bir silahtır”, “Filozoflar dünyayı yalnızca yorumlamışlardır. Aslında onu değiştirmektedir.”

İstanbul DGB’den Devrim Okulu

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, devrim okullarının “Sınıf ve kitle hareketleri” üzerine ilk oturumunu 23 Ocak’ta gerçekleştirdi.

Niteliksiz eğitimin bu denli arttığı bir dönemde, devrim okullarının önemini vurgulandığı açılış konuşmasının ardından sunuma geçildi. Sunumda ilk olarak, içerisinden geçtiğimiz ekonomik krizden ve bu krizin işçi sınıfına, emekçilere, öğrencilere ödetilmek istendiğinden bahsedildi. Sunumda, hükümet tarafından yapılan açıklamalarda öne çıkan “Aynı gemideyiz” sözünün altında nasıl bir gerçeklik yattığı üzerinde duruldu. Bir tarafta tüm krize rağmen hiçbir lükslerinden ödün vermeyenlerin, diğer tarafta ise çocuğuna pantolon alamadığı için intihar eden babalar, geçinemedikleri için kendilerini yakan emekçiler olduğuna dikkat çekildi.

Yaşanan krizin sadece Türkiye’de olmadığı, bu krizin bir kapitalist sistem krizi olduğu ve diğer ülkelerde de tablonun farksız olmadığına değinildi. Türkiye’deki tekil direnişlerin örnek gösterilmesinin ardından dünya genelindeki kitle eylemlerinden bahsedildi. Hindistan’dan Fransa’ya, pek çok ülkede yaşanan eylemlilikler ve politik arka planları görseller eşliğinde anlatıldı, bu ülkelerin kriz sorununa dair ne yapılması gerektiği konusunda yol gösterici oldukları vurgulandı.

Devrim okulu, sunumun ardından sohbetlerle devam etti. Konuşmalar da krizin ekonomik, sosyal ve pek çok boyutu ele alındı. “Türkiye’den bir şey olmaz” anlayışına dair uzun uzun konuşuldu. Millî duyguların bu denli kabartıldığı dönemde sermayedarların Malta Adalarına vatandaşlıklarını aldirmaları üzerine tartışıldı. Gençlik açısından geçinememe sorunu da uzunca ele alındı. Yeni açıklanan resmi verilere göre 1,1 milyon öğrencinin üniversiteyi bırakması örneği verildi.

Tartışmaların ardından bir sonraki devrim okulu oturumu olan “Eğitimde neo-liberal saldırılar ve dönüşüm” başlığına dair ortak bir zaman belirlemek ilk oturum sonlandırıldı.

İklim sorununa kitlesel tepki

G. Devran

Küresel ısınma sonucu buzulların erimesi, kuraklıklar, seller, kasırgalar vb. insan, doğa ve hayvan yaşamını her geçen gün daha fazla tehdit ediyor.

Küresel ısınmanın ilk sebebi fosil yakıtların karbondioksit (CO2) emisyonu. Fosil yakıtlar, hidrokarbon ve yüksek oranlarda karbon içeren kömür, petrol ve doğal gaz gibi doğal enerji kaynaklarıdır. Bunlara sanayi atıklarının katı, sıvı veya gaz halinde doğaya atılması eklenebilir.

Kapitalist sistem petrol kaynakları tükenene kadar başka enerji kaynaklarını kullanmak, yenilerini geliştirmek istemediğinden, tüketim sürekli artıyor. Örneğin araç sayısı her sene %4 artıyor. Ticari havacılık tarafından tüketilen yakıt son on yıl içinde %27 sıçrama yaşadı.

Küresel sıcaklık artışını 2°C ile sınırlandırmak için dünyanın salabileceği toplam emisyon miktarı bin gigaton (1 trilyon ton) CO2 iken, 2011 itibari ile %52'si harcanmış. 2018'de toplam CO2 fosil emisyonu 31.7 gigaton ile bir rekora ulaşmış. Bu tüketim sera gazların dörtte üçünü oluşturmaktadır. Bunun 5 gigatonu da orman tahribatlarına dayalı.

Küresel ortalama sıcaklıkta bugün 0,85°C artış meydana gelmiş durumda. Sera gazı emisyonlarının mevcut artış hızı sürerse, sıcaklık artışı 2060'ta 4°C'yi, 2100'de ise 6°C'yi bulabilir.

ÖNLEMLER KONUSUNDA İKİYÜZLÜLÜK

Kapitalist devletler enerji üretim teellerine her türlü kolaylığı sunuyorlar. Öte yandan, Birleşmiş Milletler'i devreye sokarak, sözde iklim sorununu çözme çabasındalar. Bunun için bugüne kadar 24 konferans gerçekleştirdiler. Ama bugüne kadar hiçbir çözüm sunulmadığı gibi, atılması gereken acil adımlar konusunda tam bir ikiyüzlülük sergileniyor. Konferanslarda alınan kararlar ciddiye alınmadığı gibi, en çok emisyon saçan ülkeler protokolleri ellerinin tersiyle itiyorlar.

Burjuva medya da iklim sorunundaki gerçekleri gizleme çabasında. Bir dönem gizlenen, bugünlerde ortaya çıkan yüksek dizel emisyon oranının küresel ısınmanın asıl kaynağı olduğu tekrarlanıp duruyor. Daha önce de, ineklerden çıkan gazların CO2 salınımını arttırdığı, dünyadaki trafikten daha fazla (23 kat) zararlı gaz çıkarttığı haberlerini yapıyordu.

“Kapitalizm, gölgesinden faydalanamadığı ağacı keser!” Bu saptama her şeyi özetliyor. Her şeyi metalaştıran kapitalist sömürü düzeni küçük bir azınlığın kâr hırsı uğruna gezegenimizi acımasızca tahrip ediyor.

DÜNYA GENELİNDE TEPKİLER

Dünya genelinde yüz binlerce insan sokağa çıkarak, iklim sorunu karşısındaki vurdumduymazlığı farklı tepkilerle dile getirdiler.

ABD'de binlerce insan “İklim için ayağa kalk!” çağrısıyla San Francisco'da bir araya geldi. Fosil enerji yerine yenilenebilir enerji ve iklim değişikliği karşısında savunmasız insanlara koruma talepleri yükseltildi.

Fransa'da sosyal medya üzerinden yapılan çağrılarla ülke genelindeki 100 bin insan sokaklara indi. Ekolojik ve Dayanışma Geçişİ Bakanı'nın istifası istendi.

Belçika'da geçtiğimiz yılın Aralık ayında 65 bin kişi başkent Brüksel'de “İklimi talep et!” şiarıyla eylemlere katılmıştı. Yakın zamanda 1.300 eylemci Avrupa Parlamentosu önünde gösteri yaparken, 13 bin öğrenci de Brüksel sokaklarında yürüyüş gerçekleştirdi.

Danimarka başkenti Kopenhag'da 15 bin kişinin katılımıyla eylem gerçekleştirildi. İsveç'in başkenti Stockholm'da ise yüzlerce insan yürüdü.

İsviçre'de geçen iklim sorununa karşı “Risksiz bir emeklilik” adı altında birçok kantonda eylemler gerçekleştirilmişti. Bu sene ise on binlerce öğrenci sokaklara indi.

Almanya'da yaklaşık elli kentte on binlerce öğrenci “Gelecek için Cuma!” sloganıyla eylemler düzenledi.

Asya'da katılımlar daha düşüktü. Tayland'ın başkenti Bangkok'ta 200 kişi BM bölge genel merkezi önünde eylem gerçekleştirdi. Filipinler'in başkenti Manila'da ise 800 kişi buluştu.

ÇÖZÜM SOSYALİZMDE!

“Kapitalizm, gölgesinden faydalanamadığı ağacı keser!” Bu saptama her şeyi özetliyor. Her şeyi metalaştıran kapitalist sömürü düzeni küçük bir azınlığın kâr hırsı uğruna gezegenimizi acımasızca tahrip ediyor. Bu yıkıma karşı çıkan çevreci örgütler, sorunun gerçek kaynağı olan kapitalizme değil, bu düzen sınırları içerisindeki çözümlere işaret ediyorlar. Oysa, sadece insanlığın değil yer küremizin kurtuluşu da bu düzenin aşılmasından, sosyalizmden geçiyor!

İsviçre'de 'iklim grevi'

18 Ocak günü binlerce öğrenci küresel ısınma sorununa karşı İsviçre'nin farklı kantonlarında sokaklara çıkarak “Geleceğimizin kirletilmesine izin vermeyeceğiz” dedi.

Başta Basel, Bern, Zürich, Cenevre, Biel, St-Gallen, Lozan, Luzern olmak üzere, irili ufaklı 20'ye yakın kentte binlerce öğrenci ‘Schülerstreik’ (öğrenci grevi) adı altında bir araya gelerek sokağa çıktı. Sosyal medya üzerinde örgütlenen öğrenciler sokakta yoğun ilgi ve sempati ile karşılandılar. Sadece Basel'de 1500 civarında öğrenci “Wir sind da, wir sind laut, weil man uns die Zukunft klaut” (Biz buradayız, sessiz değiliz, çünkü geleceğimiz çalınıyor) sloganıyla sokakları inletti.

Bazı kantonlarda okul yönetimleri tarafından, okula gelmemenin tolere edilmeyeceği ve cezasız kalmayacağı belirtildi. Bazı kantonlardaki eğitim bakanlıkları ve okul yönetimleri ise eylemin meşrulaştırılması sonucu grev sınırlarını aşacağını belirterek öğrencilere göz dağı verdi. Böylece katılımın daha az olacağı beklentisi yaratıldı. Ancak bu tehditlere rağmen öğrenciler, 21 Aralık 2018'de gerçekleşen birincisinden farklı olarak, daha politik, daha kitlesel bir grev gerçekleştirdiler. Pankartlardan, konuşmalardan ve sloganlardan da anlaşılacağı üzere, daha politik bir hava hakimdi 2. öğrenci grevine.

21 Aralık 2018'de olduğu gibi, bu defa da yürüyüş boyunca ve miting alanlarında yapılan konuşmalarda sıklıkla İsveçli Greta Thunberg'in konuşmasına atfen; “İnsanlık ve çevre, daha fazla para kazanmak isteyen küçük bir grubun zenginliği için kurban edilmektedir. Küçük bir azınlığın lüksü için büyük çoğunluk acılara sürükleniyor. Söz konusu olan bizim geleceğimizdir” denildi.

“Küçük azınlığın büyük çoğunluğa acılar çektirmesine, doğamızı ve geleceğimizi vahşice yağmalamasına izin vermeyeceğiz, eylemlerimiz devam edecek” ifadeleriyle son bulan gösterilerde, gelecekte de eylemliliklerin devam edeceğinin altı bir kez daha çizildi.

Kapitalizm her şeye düşman!

Diyalektiğe göre, bir arının bile doğal dengede bir yeri ve etkisi vardır. Et-kisi olmasa da doğal güzelliğe bir katkısı vardır. Terazi kefelerinin dengesi misali, yeryüzünde bütün canlılar sayesinde doğal denge korunabiliyor. Sırf bu sebepten ötürü yaşama hakkının her canlı için eşit olması zorunlu aslında.

Doğanın tahribatı ve talanı kapitalizmle birlikte çok farklı bir boyuta ulaştı. Kapitalizm hem insanı hem de doğayı acımasızca tüketiyor. Azgın bir emek sömürsüne bütün güzelliklerin ve zenginliklerin yıkımı eşlik ediyor. İnsanlığın yaşam alanlarını sürekli daraltıyor özel mülkiyet düzeni.

21. yüzyıl hayatın her alanını betonlaştırmakta hızla ilerlerken, birçok canlının yaşama hakkı da elinden alınıyor. Doğaya, güzel olan her şeye düşman olan kapitalizm saldırganlıkta sınır tanımıyor. Doyumsuzluğuyla doğaya açıktan savaş açan sistem, uygarlığın, insanlığın, canlılar dünyasının geleceği ile oynuyor.

Acaba, iç güdülerini ile yaşama tutunmaya çalışan hayvanlar aleminde neler dönüyor bu yüzyılda. Kendi yaşam alanlarında rahat bırakılmayan hayvanlar ne durumdalar. Kapitalizmin etkisinden kurtulamayan insanoğlu onların birincil düşmanı olmalı. Sistemin acısını hayvanlardan çıkaran bir kesim aldı başını gidiyor. Çok ama çok savunmasızlar. Yalnızca bunlar değil, iklim değişikliklerinden de derinden etkileniyorlar. Artık insanoğlu için olmazsa olmaz sosyalizm bütün canlılar için de yakıcı bir ihtiyaç.

Sokaklarda kedilerin, köpeklerin ken-

dilerine ait yaşam alanları olmalı, yemek içmek gibi sorunları ortadan kalkmalı. Sokakta gezen hiçbir hayvan bir insan gördüğünde korkmamalı. Örneğin, havada uçan kuş özgürlüğe simge olmanın gururunu yaşayabilmeli. Kanatlarını çırparken bu çırpınışlarda mutluluk alkışı gibi sesler yükselmeli. Nasıl da hayal kırıklığı yaşıyor insanlık onlara. Kuşlar daha iyi görüyor gökyüzünden aşağı baktığında, eski yeryüzünden eser kalmadığını... Yollarda araçların üzerinden geçerek ezdiği kedileri, köpekleri... Elinde taşla yemek arayan köpeğe saldıranları, kapı kenarlarında kısıp sesle yemek arayan kedilerin nasıl horlanarak itildiklerini de görüyor...

Bütün bunların son bulması için de sosyalizm şart. Bu düzen yıkılmadıkça ne hayvanlar ne de insanlık yaşamaktan zevk alabilir.

Marx neden doğanın özgürleşmesi gerektiğini, insanın, toplumun ve doğanın özgürlüğünün ayrılmaz bir bütün olduğunu savunmuştu? Çünkü kapitalist üretimin insan ile doğa arasındaki yabancılaşma ve çatışmayı had safhaya çıkarma eğilimi açığa çıkmıştı. Bu durumu aşmak için öncelikle insanlar arasındaki ilişkilerin dönüştürülmesi gerekiyordu. Çünkü kapitalizm bir yandan insan ile doğa arasındaki maddesel alışveriş sürecini habis bir döngüye dönüştürmüştü, diğer yandan "özgür emeğin" kendi doğasına yabancılaşmasının en sefil belirimlerini ortaya çıkarmıştı. Oysa Marx'a göre bu maddesel alışveriş süreci, bir yandan insan ile doğa arasındaki en temel ilişki idi, diğer yandan ekonomik alan ile doğal-ekolojik sistem arasındaki en önemli bağlantı idi. Kapitalizm bu alışveriş döngülerini tahrip

etmekteydi. Bu alışveriş aynı zamanda insanın üretken emek süreci idi ve Marx emeği şöyle tanımlamıştı: *"Emek, öncelikle insan ile doğa arasındaki bir süreçtir, insanın kendisi ile doğa arasında maddesel alışverişini başlattığı, düzenlediği ve kontrol ettiği bir süreçtir."*

Havanın işçiden yana dönmeye başlamasıyla doğa da kendine gelecektir elbette. Aksi takdirde sistemin bozduğu ekolojik denge yüzünden onun ektiğini biçecek insanlık. Eskiden doğayla bütünleşen hayaller kurulurdu. Şimdilerde hayalleri sınırlı çocuklara kızmayın. Çünkü onların hayal dünyalarını da ellerinden aldı bu düzen. Hayallerindeki sevgi sembollerine bulaştı sistemin kara yüzü. Bitki ile böcek ile başlayan sevgi kıvılcımları hayvanlarla gelişir giderdi küçük bedenlerinde. Oysa şimdilerde yürekleri betonlaşmış olanlar gözyaşı dökmekten bile aciz. Ve elbette vicdanını yitirmiş olanların karşısında, vicdanıyla ayakta durmayı başaran insanlık henüz bitmedi. Bitmedi daha sürüyor o güzel hayallerin kıvılcımları. Yakındır alevlenecek olan güzel yaşamın çocuklarımıza bulaşması. Ve elbette insanlık doğa ile bütünleşmeyi öğrenip, hayvanlarla dostluk kurmayı yeğ tutacak. İnsan ile doğanın özgürlüğü bir bütünse eğer, özgürlüğe giden yolda hayvanların da yanımızda olması kaçınılmaz. Hayvanları ve doğayı sevmeyen, insanlığı sevmeyi de zaten başaramaz. Hayallerimizdeki dünya mümkün. Mümkün olan bir dünya için umuda kurşun işletmiyoruz.

A. İMRAN

Deprem haritası güncellendi ama yeni faylar haritada yok!

Türkiye'nin deprem haritası 22 yıl aradan sonra güncellendi. Mart 2018'de güncellenen bu harita 1 Ocak 2019 itibarıyla resmi olarak yürürlüğe girdi.

1996 yılından bu yana ilk kez güncellenen haritaya göre 46 ilde deprem tehlikesi riski azalırken, 6 ilin ise deprem tehlikesi oranı arttı. Ayrıca eski haritada binaların yüzde 44'ü tehlikeli grupta yer alırken yeni haritada bu oran yüzde 26'ya düştü. Haritanın, en güncel deprem kaynak parametreleri, deprem katalogları ile yeni nesil matematiksel

modeller dikkate alınarak hazırlandığı iddia edildi.

Türkiye'de en tehlikeli görülen deprem alanı oranı yüzde 42'den yüzde 17'ye indi. Yeni deprem haritasında; Adana, Antalya, Bursa, Diyarbakır, Eskişehir, Antep, Kayseri, Kırşehir, Malatya, Muğla, Mersin, Samsun, Urfa ve Van'ın da aralarında bulunduğu 46 ilin deprem riskinin azaldığı belirtildi. Tekirdağ, Ak-saray, Karaman, Rize, Erzurum ve Trabzon'un deprem riskinin ise arttığı belirtildi.

Kocaeli Üniversitesi Jeofizik Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Şerif Barış, Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) tarafından güncellenen bu haritada bir dizi eksiklik olduğunu açıkladı. Harita hazırlanırken kıstas alınan diri fay haritasında bulunmayan birçok diri fayın mevcut olduğunu belirtti. Son dönemde deprem yaşanan bölgelerin ve geçmişte büyük ölümlerin yaşandığı kentlerin "risksiz" olarak gösterilmesi veya risk oranlarının düşürülmesinin doğru bir durum olmadığını belirtti.

Hapishanelerde saldırılara karşı direniş sürüyor

Hiçbir saldırı olmasa dahi tecrit, insanın ruh ve beden bütünlüğüne zarar veren bir uygulamadır. Bilimsel olarak tartışmasız bir olgudur bu. Şüphesiz bu kadarı, tecrit saldırısının siyasal niteliğinden kopararak ele alınması sınırlarında bir saptamadır. Oysa tecrit tutsaklar şahsında devrimci/devrimcilere yönelik bir saldırdır da.

Bu saldırıya karşı tutsakların duruşu ise tecrit edilen bir insanın kendi iç dünyasına kapanarak yok olması değil, 18 yılda defalarca kanıtlanan ölümüne direniş biçimindedir.

Sermaye devleti 19 Aralık 2000'deki saldırısıyla F tipi hücre hapishanelerini açarak tutsakları teslim almayı amaçlıyordu. Tutsaklar gerek 19 Aralık'ta, gerekse sonrasındaki direnişleriyle asla teslim olmayacaklarını gösterdiler. Dahası devrimci tutsaklar bu tutumlarıyla bugüne kadar hücre hapishanelerinde, tecrit koşullarında ayakta kalınabileceğini de ispatladılar.

Sermaye devleti hâlâ tutsakları teslim almaya çalışıyor. Özellikle sermaye devletinin dümenine kurulan AKP iktidarı OHAL sürecinde ve sonrasında hapishanelerde saldırılarını yoğunlaştırdı.

Buna karşı tutsaklar yaptırımları ve dayatmaları kabul etmeyerek direniyor.

VAN HAPİSHANESİ'NDE ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ

Van F Tipi Hapishanesi'nde Kadir Karabak ve Naci Yıldırım isimli iki tutsak artan saldırıların yanı sıra havalandırmaların üstü tel kafesle kapatılmaya başlandıktan sonra, 17 Eylül 2018'de kısa sürede ölüm orucuna döndürdükleri açlık grevine başladılar. Karabak ve Yıldırım son derece insani talepler ileri sürdüler:

- *Koşuş havalandırmalarının, diğer adıyla avluların üzerindeki tel örgülerinin derhal kaldırılması ve insani olmayan kafes mantığına son verilmesi,*

- *Her gün sabah ve akşam saatlerinde koşuşların arama adı altında dağıtılmasına son verilmesi,*

- *Yasal ve bandrollü olmasına rağmen kendilerine verilmeyen kitapların ve günlük gazetelere erişimin sağlanması,*

- *Herhangi ideolojik ve yasaklı bir içerik olmamasına karşın alınan ve gönderilen mektupların engellenmemesi.*

Tutsaklar insanlık dışı saldırı karşısında bu insani taleplerle direndiler ve teslim olmayacaklarını net olarak gösterdi-

ler. Eylemin 127. gününde talepleri kabul edildi ve ölüm orucu eylemi bitirildi.

KEYFİ DAYATMALARI KABULLENMEMEK ÖLÜMÜNE BİR DİRENİŞ KARARLILIĞI GEREKTİRİYOR

Hapishanelerdeki direniş yalnızca ölüm orucu eyleminden ibaret değil şüphesiz. Ölüm orucu, ölümün açık bir şekilde göze alındığı direniş biçimidir. Hapishanelerde ölüm orucu dışında da sayısız biçimde direnişler yaşanıyor. Ki günümüzde hapishanelerde her direniş ölümü göze almayı gerektirir bir niteliğe bürünmüş bulunuyor.

Örneğin Elazığ Hapishanesi'nde askeri nizamda ayakta sayım dayatmasını kabul etmeyen tutsaklara fiziki işkenceye varan saldırılar gerçekleşti. Saldırı sonrasında tutsakların bazılarının sırtında tahatta sandalyelerin kırılmasına dek varan bir şiddet uygulandığı belirtildi.

Öte yandan sürgün sonrası tutsaklar sürgün edildikleri hapishanelerde "çıplak arama" dayatmasıyla karşılaşılıyor. Bu dayatmayı kabul etmeyen tutsaklar fiziki saldırıya uğruyor.

Saldırıları artık gizlenmiyor da. Sermaye devleti hiçbir zaman "Evet, saldırıyoruz" demiyor elbette. Fakat gelinen aşamada saldırılar tutsak yakınları ve avukatlarının yanında gerçekleşiyor.

Bununla da bitmiyor. Tutsakların te-davi hakkı da engelleniyor ya da açıktan gasp ediliyor. Tek kişilik ringle götürme, kelepçeli muayene gibi dayatmalarla, tedavi bir yana, muayene olma hakkı gasp ediliyor. Kanseri hastası bir tutsağın bu dayatmaları kabul etmemesi, muayene dahi olamamak anlamına geliyor, ki bu açıktan ölümü göze alarak direniş demek oluyor.

Bu tabloda ölüm orucu da dahil bütün bu direnişleri "Teslim olmamak!" başlığı altında özetlemek yanlış olmaya-caktır.

SALDIRILARI SONLANDIRMAK İÇİN, DİRENEN TUTSAKLARIN SESİ OLMAK GEREKİYOR

Tutsakları teslim almak, sermaye devleti açısından, dışarıda sosyal yıkım saldırılarını daha kolay yaşama geçirme imkanı demektir. Tutsakların öncelikli hedef alındığı topyekûn saldırı gerçekte tüm işçi ve emekçilere yöneliktir. Tutsakların direnişi işçi ve emekçilere dönük saldırıyı nispeten de olsa dizginleyen bir rol oynayabilmektedir.

Bu böyleyse eğer, tutsaklara yönelik saldırılara karşı dışarıda sessiz kalmak, işçi ve emekçilerin kendilerine yönelen bir saldırıya sessiz kalmaları demektir. Dolayısıyla, hapishanelerde tutsaklara yapılan saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmek, bir insanlık sorumluluğu olduğu kadar sınıfsal bir zorunluluktur da.

Siyasi tutsaklardan yeni yıl mesajları

Merhabalar sevgili Kızıl Bayraklı düşdaşlar

Kandıra diyarından yürek dolusu komünar selam ve sevgilerimizi gönderiyorum. Her birinizi düşdaşlığın olanca coşkusu ve kararlılığıyla sımsıkı kucaklayıp öpüyorum. Her şey yeni yılda gönlünüzce olsun.

Yeni kavgaya yılınızı komünarca selamlayarak kutluyorum!

Emperyalist kapitalizm geçiş sürecinin sancılarını yaşıyor. Dünya, kıta ve coğrafyamızda süreklileşen kaos ve kriz bunun verilerindendir. Değişimin faturası ise yine ezilen halklara ödetilmek isteniyor. Öncü depremlerini Ortadoğu'da yaşadığımız 3. paylaşım savaşı faturanın son şeklini gösterecektir.

Bu değişim ve paylaşım kavgasının ezilen halklar lehinde çekip kazanması ise müdahil olma güç ve kapasitemizle paralellik arz edecektir. Bu nihai kapışmada sonucu tayin edecek olan ise, biz dünya devrimci, sosyalist ve komünar düşdaşların cesaret ve kararlılıkla daha

fazla öne çıkıp yol gösteren, örgütleyen olma çabalarımızın dünya halk kitlelerindeki yankısı, karşılık bulması olacaktır.

Bu bilinçle bulunduğu alan ve mevalerde devrim ve sosyalizm bayrağı altında yan yana durup, "Birlik, Mücadele, Zafer" şiarını maddileştirmek için çalışan çabalayan ve karınca kararınca katkıda bulunan tüm düşdaşlara sonsuz başarılar.

Dünya komünal düşümeze gölge eden tüm karabulutların bir rüzgarlık ömürleri var. Ezilenlerden yana dipten gelen devrimci dalgayı büyüterek karabulutları dağıtan rüzgara dönüştürecek tüm düşdaşlara bin selam!

İyi ki varsınız, düşlerimizin kızıl havarileri daima var olun.

Özgür gelecekte buluşuncaya değin.

sağlık, direnç ve umutla kalalım. Asla düşsüz kalmayalım.

Komünar selamlar

TUTSAK PARTİZAN HAYDAR SÖNMEZ

2 No'lu F Tipi Hapishane A-7

Kocaeli

23.12.2018

Merhaba dostlar,

Bir yılı daha hemen her yerde halkların eşit-özgür, baskısız ve sömürsüz bir dünyada yaşama özleminin-isteminin daha görünür daha güçlü dile getirildiği yoğun bir mücadele içinde geçirdik.

Hakların bu mücadelesi her şeyin bittiğini ilan edenlere aslında her şeyin sadece onlar için bitmekte olduğunu gösteriyor. Egemen sınıflarca anlatılan kendi hikayesi olmadığını deneyim-

lemekte olan kitleler kendi hikayelerini yazmak ve tamamlamak üzere harekete geçiyorlar.

Birikmekte olan bu "geçmişte" yeni bir dünyanın sözü saklı! Zaman fırtına güneşinin uğultusuyla sınıyor sabrını! "Gerçek kuvvet bıkmamak, usanmamak. Usananın bükülür dizleri. Kafa gücü kol gücünü bitirir."

Biz de bıkmadan, usanmadan tarihi zorunluluğun keskin bir kılıç gibi bizi bilemesinin sabırsızlığıyla o umudu, o utkuyu büyütüyoruz. Bunun için direnen halkları-emekçileri direnen dostları-yoldaşları selamlıyoruz!

Yeni yılınızı sözlerimizin daha güçlü, adımlarımızın daha cesur, mücadelemizin daha kahredici ve sarsılmaz olması umuduyla kutluyor, başarılar diliyoruz.

Selam ve sevgilerimizle!

TUTSAK PARTİZANLAR

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi (Hüseyin Uzundağ)

Aralık 2018

Bir annenin vasiyeti...

“Beni devrimciler gibi uğurlayın!”

Bir yakınımızın, arkadaşımızın kansere yakalandığını öğrendiğimizde çok üzülür, ne yapacağımızı bilemeyiz. Biliriz ki bu hastalık milyonlarca insanın ölümüne sebep olur. Tedavisi zordur, meşakkatlidir, aynı zamanda pahalıdır. Belki yabancı ülkede bir tedavi imkanı vardır diye düşünürüz ama onun da büyük bir tutarı vardır. İşte o zaman kara kara düşünür, yeni yollar bulmaya çalışırız. Sonunu bilmesek de cebimizde ne var ne yok özel hastanelere öder ya da devlet hastanelerinin bitmek bilmeyen çilesini çekmeye razı oluruz.

ANNEMİZİ KAYBETTİK!

Geçtiğimiz günlerde kanser hastası bir annemizin kalp krizi geçirdiğini ve hayatını kaybettiğini öğrendik. Annemiz, yıllardır boğuştuğu hastalığına, acılarına, yoksulluğuna rağmen yaşamaya inat ediyordu. Ama sonunda onu yitirmiştik.

Uğurlamak için cem evinde toplanan büyük bir kalabalık vardı. Aynı cem evinde birçok devrimci sonsuzluğa uğurlanmıştı. Alaattin, Günay, Şirin, Serdar, Aziz ve daha adını saymadıklarımız... Sokakları dolduran öfkeli emekçilerin, gençlerin, kadınların sloganları yankılanırdı. Annemizi uğurlarken de, aynı mekânın duvarlarında slogan sesleri duyar gibiydik: “Kavgamızda yaşıyor!” Adı çok önemli değildi ya. İşçi sınıfının, ezilen halkların mücadelesini son nefesine kadar savunmuş olanların ada ihtiyacı yoktu.

KIRMIZI TÜLBENT

Anadolu’da kadınlar işlemeli ve renkli tülbent takarlar. Kadınların cenaze törenlerinde tabutun üzerine bu tülbenti koyanlar da vardır. Annemizin tabutunun üzerindeyse, hepsinden farklı, kırmızı bir tülbent vardı. Nedenini sorduğumuzda

şunlar söylendi:

“Annemiz yıllardır devrimcilerin cenazesine katılmak istiyordu. Ancak hastalığının dışarı çıkmaya imkan tanımasından dolayı yer alamıyordu. Gazete sayfalarında, televizyonlarda devrimcilerin cenaze törenlerindeki kızıl bayraklara bakıyor, izliyordu. Bir gün eşiyle diyalogunda ‘Beni de devrimciler gibi uğurlayın’ diyor. Eşi kendisinin devrimci olmadığını söylediğinde, ‘oğlum, kızım devrimci ya’ diyor annemiz.”

Törenin son konuşmasını, sınıf devrimcisi olan oğlu yaptı. Konuşmasında, annesinin birçok devrimcinin cenazesine katılmak istediğini, son görevini yerine getirmek istediğini söyledi. Şimdi annesini sonsuzluğa uğurlarken, sadece bedeninin bir parçası olan evlatları değil, evlatlarını dediği birçok devrimci hazır bulunuyordu.

Annemiz aramızdan ayrıldı. Ama o geride, insanca bir yaşam, yani sosyalizm mücadelesi veren nice çocuklar bıraktı. Onun, Anadolu’nun farklı milliyetlerinden, mezheplerinden gelen, hep yenilere doğru koşan evlatları var. “Gör, nasıl yeniden yaratılırım / Namuslu, genç ellerinle / Kızlarım, oğullarım var gelecekte / Herbiri vazgeçilmez cihan parçası” (A. Arif)

BİR SLOGAN DAHA:

“KAZA DEĞİL CİNAYET!”

Annemizin uğurlamasından dönerken, köşedeki mezarın başında biriken bir kalabalık gördük. Birkaç gün önce Yenibosna’daki bir fabrikanın trafo bakımı sırasında yaşanan patlama sonucu hayatını kaybeden bir işçinin mezarıymış. Sendika işyeri temsilciliği de yapmış olan işçi, yıllarca örgütlü mücadele yürütmüş. Bir gün öncesinde aynı mezarlıkta yine

slogan sesleri yükseliyormuş: “Kaza değil cinayet!” Annemizi kaybetmenin acısı tazeleyen, acımız bir kat daha arttı.

ŞAFAĞI GÖRMEK İÇİN SON GECEYİ YAŞIYORUZ!

Maksim Gorki’nin Ana romanının son bölümünde, çantasında sakladığı bildiri-leri emekçilere dağıtan bir anne vardır. Bildirilerde devrimci faaliyetlerinden dolayı tutuklanan oğlunun mahkeme savunması yazılıdır. Etrafındakilere konuşma yapan annenin söyledikleri bugün de özetliyor:

“Çalışmak, yoksulluktan, açlıktan ve hastalıktan başka bir şey kazandırmıyor insanlara. Her şey aleyhimizde. Tüm ömrümüzü sabahın köründen gece yarısına dek çalışıp didinerek tüketiyoruz, çirkefin, aldatmacanın içinde sürünüyoruz, kahroluyoruz, öte yanda ise başkaları çektiğimiz çileler sayesinde çatlayınca ya dek yiyor, içiyor, eğleniyor. Ve bizleri köpekler gibi tasmalı, zincirli tutuyorlar, cehalet içinde bırakıyorlar, korku içinde yaşıyorlar... Evet, hiçbir şeyden habermiz yok ve her şeyden korkarız! Bizim yaşamımız bir geceden ibaret, zifir karanlık bir gece!

Zifir karanlık bir gecede yürüyoruz. Önümüzü dahi göremediğimizi düşünebiliriz. Çok düştük, çok kalktık. Her kaybımızın acısını derinden yaşadık, ama kapitalizme olan öfkemiz bir an olsun azalmadı. Devrim mücadelesine çok emek harcadı, deyim yerindeyse trnakla kazındı bugünlere gelebilmek için. Bugünkü karanlığa aldanmamalıyız. Bunun gelip geçici olduğu tüm yazılarda, eylemlerde karşımıza çıkıyor. Bilincimiz de, gücümüz de bu düzene son vermeye yeter. Şafağı görmek için son geceyi yaşıyoruz! KÜÇÜK ÇEKMECE’DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

“Berkin’i vuran polis Fatih Dalgali”

Halkın Hukuk Bürosu (HHB), Berkin Elvan’ın Haziran Direnişi’nde polis tarafından vurulmasıyla ilgili davanın 23 Ocak’ta görülen 9. duruşması öncesi dosyaya gelen teknik bilirkişi raporunun, katil polisin Fatih Dalgali olduğunu tespit ettiğini duyurdu.

Adli Tıp Kurumu’nun incelemediği Berkin Elvan’ın vurulma anına ilişkin görüntülerin özel teknik bilirkişi heyeti tarafından incelenmesinin ardından hazırlanan rapor, İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen dava öncesinde dosyaya girdi. HHB, sosyal medya hesabından yaptığı şu açıklamayla bilirkişi raporunu duyurdu:

“Adli Tıp Kurumu’nun ısrarla inceleme yapmaması üzerine Berkin Elvan’ın vurulma anına ait görüntüler özel teknik bilirkişi heyetine gönderildi. Bugün görülecek duruşma öncesi dosyaya sunulan teknik bilirkişi rapora göre sanık Fatih Dalgali, Berkin’i vuran polis ile AYNI kişi.”

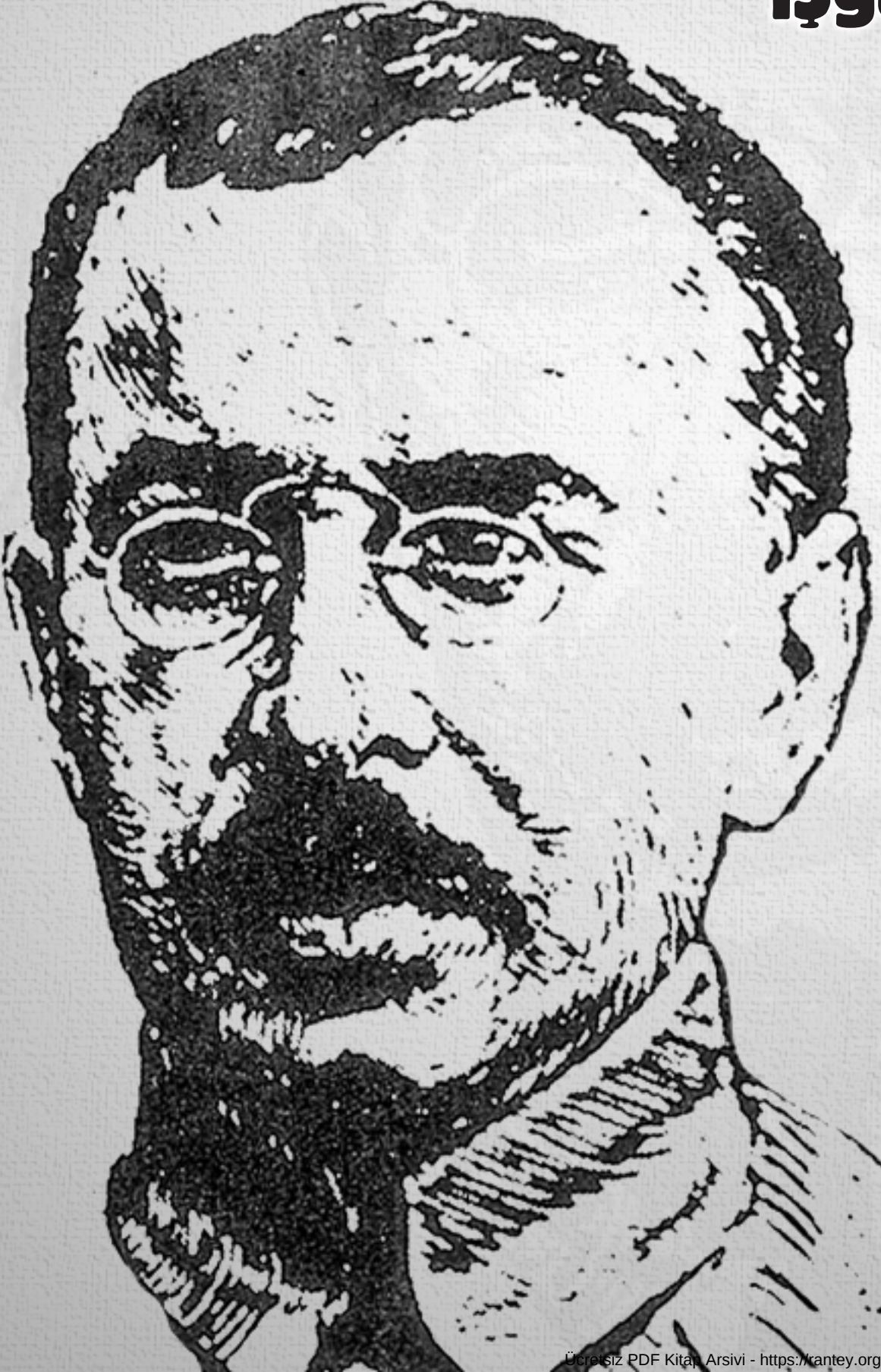
KATİL POLİS TUTUKLANMADI, DAVA 27 ŞUBAT’A ERTELENDİ

İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmaya, katil polis SEGBİS’le katıldı. Duruşmada “tanık” olarak beyanda bulunan Serdar D. ve Mahir P. adlı polisler Elvan’ın vurulduğu gün Okmeydanı’nda olmadıklarını öne sürdü.

Elvan ailesinin avukatları bilirkişi raporuyla birlikte katil polisin tutuklanması gerektiğini vurguladı. Katil polisin yalan beyan verdiğine dikkat çeken avukatlar, delil karartma şüphesi olduğunu da dile getirdiler. Av. Can Atalay, olay yerinde keşif yapılması talebini de iletti.

Mahkeme heyeti, tanıkların dinlenmeye devam edilmesine, keşif talebinin bir sonraki duruşmada değerlendirilmesine karar verirken, katil polisin tutuklanması talebini “görevi itibarıyla kaçma şüphesi olmadığı” iddiasıyla reddetti. Dava 27 Şubat tarihi-ne ertelendi.

**“Dünya devriminin seyrinde,
Türkiye proletaryası şerefli bir mevki
işgal edecektir!”**

***Katledilişlerinin
98. yılında,
Mustafa Suphi ve
yoldaşlarını
saygıyla
anıyoruz...***